

ЈОШ КАПИ

МИСТЕРИЈА
МИЛОСТ
ЗБРКОЛОГИЈА

ЏОРЏ ВЕРВЕР

„ЧИНИ МИ СЕ ПОНЕКАД ДА ЈЕ ЖИВОТ ВЕЛИКА ЗБРКА И ПРЕПОСТАВЉАМ ДА ЗАТО ПОУЧАВАМ ‘ЗБРКОЛОГИЈУ’ – ДА БОГ У СВОЈОЈ МИЛОСТИ И МИСТЕРИЈИ ЧЕСТО ЧИНИ ВЕЛИКЕ СТВАРИ УСРЕД ЗБРКЕ.”

У овој, до сада у највећем обиму биографској књизи, Џорџ Вервер показује своју, свима омиљену, познату искреност и освежавајући реализам, говорећи о својом личним пропустима и разматрајући како Бог делује кроз збркане ситуације.

Крените на пут са овим великим човеком вере, док објашњава да иако све што човек дотакне има своје слабости и мане, Бог делује кроз наше падове и људскост. За Џорџа је највећа од свих мистерија како Бог наставља да чини предивне ствари усред свега тога.

Придружите се Џорџу у овој књизи *Још капи: мистерија, милости и збрколоџија* и прославите оно што наш величанствени Бог ради, као и чињеницу да и ми можемо да будемо део Његовог дела.

„ОВО ЈЕ ДОБРИ СТАРИ ВЕРВЕР! САДРЖАЈ ОВЕ КЊИГЕ НИСУ ТОЛИКО КАПИ ДОБИЈЕНЕ ИЗ ЧЕСМЕ КОЈА ЦУРИ, КОЛИКО ДРАГУЉИ САКУПЉЕНИ ОД СТРАНЕ ТРАНСПАРЕНТНОГ ЧОВЕКА.”

- Велечасни др Тони Сарџент

(Почасни професор међународног хришћанског факултета)

Џорџ Вервер је основао организацију *Operation Mobilisation* (ОМ) пре скоро 60 година и био је њен међународни директор током 46 година. Заједно са својом супругом Дреном, Џорџ је још увек укључен у покрет са пуним радним временом и још увек је директор Службе за посебне пројекте (*Special Projects Ministry*).

ЈОШ КАПИ

МИСТЕРИЈА
МИЛОСТ
ЗБРКОЛОГИЈА

ЏОРЏ ВЕРВЕР

„Волим Џорџа Вервера и свиђа ми се ова књига! Мало је њих на земљи који су у бољем положају да говоре провокативно о животу цркве од Џорџа, који је деценијама прелазео земаљску куглу и неуморно досезао оне најмање, последње и изгубљене. Током тог пута, с Божијом помоћи, развио је најупечатљивији покрет који је из дана у дан гледао хиљаде и хиљаде људи како су дотакнути Јеванђељем.”

– Енди Хотхорн (*Andy Hawthorne OBE* је британски еванђелиста, аутор и оснивач организације *The Message Trust*).

„Вервер је преко 50 година био онај који, оријентисан на милост, измирује, који је пријатељ грешника и светионик практичне мудрости. Ова књига је једноставно то – није сензационални роман, није водич за свакодневну побожност, него је приручник примењених библијских увида искуства, које може помоћи читаоцу да избегне да се насуче на гребен живота.”

– Др Грег Ливингстон (*Greg Livingstone*, оснивач организације *Frontiers*)

„Ово је добри стари Вервер! У овој књизи је, један од најбољих савремених проповедника, ухватио једноставност и страст које обележавају његову вербалну службу, док се дотиче питања од велике важности за хришћанску цркву. Ова танка, лака за читање књига, класик је практичне теологије и учеништва. Њен садржај нису толико капи добијене из чесме која цури, колико драгуљи сакупљени од стране транспарентног човека. Намеравам да ставим по примерак ове књиге у руке сваког мог ученика.”

– Велечасни, др Тони Сарџент (*Tony Sargent*, почасни професор међународног хришћанског факултета)

„Снимајући, путујући и радећи са Џорџом, био сам истински благословен капима *Живе воде* (*Living water* – име пројекта Џорџа Вервера – прим. прев.), које он дели сваки дан, не само

у интервјуима, него и у начину на који води свој живот. Био сам привилегован, али ће и читаоци бити благословени, охрабрени и ухватиће нешто од Џорџове страсти – да свет може да сазна за Исуса и да ми можемо да постанемо више као Он.”

– Малколм Тарнер (*Malcolm Turner*, извршни директор *Christian Television Association*)

„Ово је Џорџ Вервер у најбољем издању! Свако поглавље стоји само за себе и наћи ћете непроцењиве златне грумене истине у сваком од њих. Мислим да ће се ускоро реч ‘збркологија’ користити свакодневно.”

– Питер Мејден (*Peter Maiden*, бивши директор *Keswick Convention*, међународни директор *Emeritus of OM*)

„Ово је књига која инспирише и МОРА да се прочита! Њене висине, дубине и ширина даће нама, читаоцима, огледало у ком ће се испитати наш духовни ход. Џорџово сведочанство о томе како је наш Бог кроз Писмо и сапутнике утицао на њега, оснажио га и подстакло, представља изазов, и уверен сам да ће дотаћи сваки део нашег личног духовног путовања.”

– Робин Оек (*Robin Oake*, бивши главни полицијски официр (*Chief Constable*) и аутор књиге *Father Forgive: The Forgotten ‘F’ Word*)

„Тако сам уживао пролазећи кроз кратка, снажна поглавља. Постоји хумор у овој књизи, а срце вапи за истинитошћу, понизношћу и уравнотежености.”

– Мајкл Вилтшир (*Michael Wiltshire*, бивши новинар *The Financial Times-a*)

eBooks for download
east.om.org/ebooks

Originally published in English under the title
More Drops by George Verwer
Copyright © 2015 by George Verwer
English edition published by CWR, Waverley Abbey House, Waverley Lane,
Farnham, Surrey, GU9 8EP, UK.

© 2018 by OM EAST for the Serbian edition.
Translated by permission. All rights reserved.

Сва права придржана.

Ниједан део ове књиге не сме се умножавати, складиштити, ни преносити ни у каквом облику ни на било који начин – електронски, механички, фотокопијама, снимањем, ни другачије – осим при писаним освртима у кратким цитатима, без претходне писмене дозволе издавача.

Уколико није другачије назначено, библијски цитати узети су из Библије – Свето писмо Старога и Новог завета; Превео стари завет: Ђура Даничић; Превео Нови завет: Вук Стеф. Караџић; издање Библијског друштва, Београд; UBS – EPF 1990 – 5 – 043; ревидирано издање; PDF press; sion.net
Тамо где је коришћен Нови завет/Савремени српски превод у издању Алфе и омере, Београд, 1977. год. Copyright © 1997 World Bible Translation Center, Inc., P.O. Box 820648, Forth Worth, Texas 76182-0648, USA, превод: WBTC; ISBN 86-81809-20-2, стоји скраћеница ССП.

Превод: Свјетлана Брезо
Лектура: Александра Стриковић

eBooks for download: east.om.org/ebooks

ПОСВЕТА

Ова књига је посвећена свим људима које сам срео, кроз ОМ или на други начин, којима, људски говорећи, живот не функционише добро. Њима се није остварио план А, ни план Б, него су пре на плану М. Када разговарам са њима, подсетим их на Божију дугачку азбуку и подстичем их да прихвате радикалну милост и наставе даље.

Поново и поново се подсећам на 1. Јованову 3,16: „По том познасмо љубав што Он за нас душу своју положи: ми смо дужни полагати душе за браћу.”

ЗАХВАЛЕ

Желим да захвалим свима који су ми помогли да ову књигу претворим у стварност.

Посебно желим да захвалим стотинама људи који су имали велики духовни допринос (некад преко касета или књига) у мом животу. Најпре мом духовном оцу, Билију Грејему (*Billy Graham*), и мом другом по реду најутуцајнијем хришћанском вођи, др Освалду Смиту (*Oswald J. Smith*). Такође желим посебно да захвалим Господу за моју сестру Барбару, моје родитеље, супругу Дрену и целу моју породицу.

ПРЕДГОВОР

Још капи: мистерија, милост и збркологија је важна књига из два разлога: прво због аутора, и затим због поруке.

Као прво, Џорџ Вервер је оснивач организације *Operation Mobilisation* (ОМ), која је, под Божијим вођством, једна од светски најзначајнијих мисијских организација двадесетог века. Почевши касних педесетих година тог века, ОМ је познат по:

- Свом снажном предању издаваштву и расподели хришћанске литературе од трајне вредности и еванђеоског утицаја на многим језицима и у многим земљама целог света. ОМ је чврсто подупирао прво издање књиге *Operation World*, значајног извора за хришћане који имају срце за мисију.
- ОМ је вероватно прва мисијска организација на свету која ставља акценат, и ствара могућности, за службу мисијских тимова (чак иако и даље истиче службу дугорочне мисије). Као резултат тога, многе вође из других организација, као што су YWAM, IFES и *Frontiers* су проводиле време у ОМ-у.
- Под Џорџовим вођством, ОМ је такође развио бродску службу *Logos, Doulos* и *Logos Hope*, што је био један од начина да се однесе Јеванђеље милионима.
- Када то није било популарно, од шездесетих година па надаље, ОМ се усредредио на преношење Јеванђеља у културе које нису тако отворене за њега, као што су Индија (и индијски потконтинент), Турска, Источна Европа и Блиски исток – све ове службе данас доносе све више плодова.
- Многе друге мисијске организације су започели људи који су били изграђени у ОМ-у, као што су, вероватно најзначајнији покрет Доброг пастира, међу Далитима у Индији,

и Пионири, фокусирајући се посебно на недосегнуте групе људи и главне градове.

Због ових креативних и стратешких новина, многи би (укључујући и мене) с поштовањем рекли да је Џорџ Вервер вероватно најзначајнији мисијски вођа и државни службеник који је изашао из Северне Америке касних шездесетих година прошлог века. С тим на уму, ако мене питате, све што он напише вредно је читања! Друго, ту је и порука. Ова књига сумира уверења која опасују, како Џорџову, тако и службу ОМ-а, током скоро 60 година, као што су:

- Основне потребе за чврстим коренима у истини Библије, док се показује милост према онима који имају другачије мишљење.
- Позиву на радикално учеништво у служењу Христу, укључујући дисциплинован, радостан и побожан начин живота.
- Веровање у најбоље о другим хришћанима, суздржавање од трачева, важност избегавања развијања љутње и огорчености према онима који су нас можда повредили, и великодушност духа у раду са другима.
- Веровање да по свом тајанственом суверенитету којим провиди, Бог може да изабере да донесе много благослова, чак и у веома збрканим ситуацијама (ономе што Џорџ назива збркологијом).
- Важност уравнотежености између одважног навешћивања Јеванђеља и служења са саосећањем.
- Непрестаној хитности досезања изгубљених или недосегнутих. То још увек куца у срцу Џорџа и ОМ-а.

Ово су уверења која су оснажила и водила Џорџову службу деценијама – и вреди их саслушати.

У последњем поглављу *Још капи*, Џорџ каже да „ако порука о мистерији, милости и збркологији (и благодати) не изађе из ове књиге, онда нисам успео”. Успео је.

И због тога, ова признања доживотног ученика и мисијског вође веома су вредна читања. Ако се свари и примени, ова књига би могла да изгради многе радикалне (и целовите) ученике у следећој генерацији.

Линдзи Браун (*Lindsay Brown*)

(Међународни директор мисијског покрета за евангелизацију света *Lausanne Movement for World Evangelisation*, од 2008. године до данас; генерални секретар асоцијације *International Fellowship of Evangelical Students (IFES)*, 1991.–2007.; бивши члан ОМ-а од 1976. до 1977.)

УВОД

Мистерија, милост, збркологија

Већ се неколико година молим и борим с тим да напишем још једну књигу. Не видим себе као даровитог писца и не налазим много времена које бих себи дао за то, а то све чини још тежим да се натерам на тај задатак.

Моја страст везана за књиге, што ме враћа на моје само обраћење, увек је била окренута књигама других писаца. Провео сам живот издајући и радећи на расподели књига великих хришћанских аутора, и жена и мушкараца. Чак када гледам уназад на своје књиге, мислим да је један од најбољих садржаја начин на који својим читаоцима представљам толико других књига. Ако сте имали неку од мојих других књига, зашто то не проверите? На крају књиге постоји листа мојих других наслова и наслова других писаца, које препоручујем.

Запањен сам да је преко милион примерака мојих књига изашло по целом свету на око педесет различитих језика. Једна од првих, *Hunger for Reality (Authentic Lifestyle, 1996.* – изворно под насловом: „Дођи! Живи! Умри!” *Come! Live! Die!*) донела ми је око 25000 личних писама! Где год да идем, људи ми кажу како су им ове књиге помогле. То је велико охрабрење и могу само да се захвалим Господу.

У својој претходној књизи, *Капи из чесме која цури (Authentic Media, 2011.)*, у само једном поглављу покушавам да изнесем највећу промену у свом животу и историји *Operation Mobilisation (ОМ)*: прихватање друштвеног интереса и деловања као нужног дела наше службе. У овој последњој књизи, *Још капи: мистерија, милост и збркологија*, желим ту тему да објасним још више, као и оно што сам научио

претходних пар година о промени и сложености везано за то, те како је лако запасти у тешкоће.

Не знам како да то срочим, али осећам да многе вође и хришћани уопште, праве многе грешке у свом животу и служби. Пошто сам неке и сам направио, надам се да ће оно што ћу рећи помоћи некоме да избегне ту замку. Посматрајући, научио сам да из неких потешкоћа не постоји излаз без озбиљне штете учињене некоме, као и телу Христовом. Како ћете прочитати у првом поглављу, када ми је било око осамнаест година, док сам се још бавио продајом апарата за гашење пожара, упутио сам се западно до Великог кањона (*Grand Canyon*), читајући књигу Дела апостолских. То ме је одвело до стиха који сам у то време узео за стих свог живота:

Али се низашта не бринем, нити марим за свој живот, него да свршим течење своје с радошћу и службу коју примих од Господа Исуса: да посведочим јеванђеље благодати Божје.

Дела 20,24

Сада, када гледам уназад на 58 година у Христу, могу да кажем да је то од онда, мање или више, моја свакодневница. Молим се да, што год да доносу године, то и даље буде моја стварност. Да ли можете да осетите стварност и страст ових стихова? Да ли можете да их прочитате и да и вама они буду циљ и смер живота? Ако можете, онда мислим да ће вам ова књига бити од помоћи на више начина.

Као и у *Капима из чесме која цури*, свако поглавље из *Још капи* може да стоји само за себе. Колико се сећам, можда постоји мало преклапање са нечим што сам писао у другим књигама, иако нам поновно читање нечега што је неопходно и важно неће нашкодити. Да будем искрен, моја молитва је да *Још капи* такође произведе у људима жељу да прочитају или поново

прочитају остале књиге које сам написао, које су излистане на крају ове; оне су доступне на много места, бесплатно, или се могу купити. Такође се молим да нам се и други придруже у преношењу ових порука. Ја имам велику страст да следећој генерацији проследим што је више могуће онога што сам научио од Господа и Његовог народа. На неки начин, оно што ја пишем може некоме да изгледа као „ван кутије”, али, у другу руку, то су основе и није тешко да се разуме, посебно ако људи имају и мало здравог разума и духовног расуђивања.

Док завршавам овај увод, слушам изврсну класичну клавирску музику од Чајковског, Моцарта и Бетовена. Пре пар дана сам повео Дрену, моју жену, на одличан концерт у *Royal Albert Hall* у Лондону. Молим се да барем нешто од онога што сам написао, посебно о опроштењу и милости, буде музика вашим духовним ушима и да ваш живот, као последица читања ове књиге, постане више симфонија него што је можда сада. Покушаћу да ставим у стварност и уравнотежим изазов радикалног учеништва, израженог у књигама као што су *Radical* (Random House, 2010.) од Дејвида Плата (*David Platt*) и *The Grace Awakening* (*Thomas Nelson*, 2006.) од Чарлса Свиндола (*Charles Swindoll*). Желим томе да додам молбу за светску мисију и евангелизацију по сваку цену, како би сви људи света могли да имају Јеванђеље и да би постојала црква међу свим народима. Надам се да ће ми се неко ко чита ову књигу придружити у овој великој визији и задатку. На сваки имејл одговарам лично, тако покушајте на george.verwer@om.org

У Његовој милости и руци,
Џорџ Вервер (*George Verwer*)

ПОГЛАВЉЕ 1

ЗБРКОЛОГИЈА

Када сам први пут написао *Изван зоне сигурности (Out of the Comfort Zone, Bethany House, 2000.)*, један од мојих највећих терета био је да видим више пробуђења милошћу, посебно међу оним појединцима који су укључени у глобалну мисију. У ствари, поглавље о „милости” било је повезано с поглављем о „вођству”, што је постало једна књижица под именом *Вођство пробужено милошћу (Grace Awakened Leadership)*, коју смо делили. Изнова и изнова, чујемо за напетост међу онима који раде на досезању света Јеванђељем, а многе локалне цркве изгледа да пролазе кроз тешке и сложене поделе. Да будем искрен, иако чујемо за многе пробоје у односима, у неким ситуацијама ствари у овој области изгледа да су горе него раније. Мислим да сам у ономе што сам раније писао, пропустио да у целости поделим своју теологију „збркологије” и желим да то сада покушам. Збркологија је мој сопствени израз, али се читав односи на Бога и то како Он делује и како је деловао хиљаде година.

Библија је пуна учења и подстицања везано за живљење побожног живота у истини и целости. Ако следимо 1. Коринћанима 13, то ће у потпуности променити наше животе, као и наше цркве. То сам такође говорио у једној од својих прошлих књига, *Револуција љубави (The Revolution of Love, Authentic Media, 2008.)*.

Ако језике човечије и анђеоске говорим а љубави немам, онда сам као звоно које звони, или прапорац који звени. И ако имам пророштво и знам све тајне и сва знања, и ако имам сву веру да и горе премештам, а љубави немам, ништа сам. И ако раздам све имање своје, и ако предам тело своје да се сажеже, а љубави немам, ништа ми не помаже.

1. Кор. 13,1-3

Такође видимо Бога како делује кроз различите, како их ја зovem, „збркане ситуације”, одакле сам и добио свој израз: „збркологија”. Годинама сам цитирао своју сопствену изреку: „Где је двоје или троје сабрано у Његово име, пре или касније ће настати збрка”. Слушаоци се скоро увек насмеју на то. Затим их питам колико их је то искусило и већина дигне руку. Онда наставим тако што објасним збркологију. Једноставно се ради о томе да Бог, у својој милости и страсти да доведе мушкарце и жене себи, често чини велике ствари усред збрке. То нам није изговор да грешимо, подбацимо или правимо збрку, јер би сваки хришћанин требало да ради супротно, али је то друга страна кованице. То је Божији начин деловања. Велики део Дела апостолских и већина Посланица ово показује.

Књига Гордона Мекдоналда (*Gordon MacDonald, Rebuilding Your Broken World, Thomas Nelson, 2004.*), заједно са многим другим одличним књигама, помогла ми је да развијем ово уверење или веровање и сада је то веома снажно у мом срцу. То ми је помогло да разумем Бога и Његово деловање више него скоро било шта друго. Некад то називам „радикалном благодати”.

У педесет и седам година, у преко деведесет земаља, у хиљаде цркава и других организација, често сам примећивао неку врсту збрке. Некад је ту укључен јасан грех за који треба да се покаје. Понекад је то само смешно, или како год желите да објасните, бесмислено понашање деце Божије. Рекао

сам, и то чврсто осећам, да без обзира колико смо испуњени Духом Светим, још увек смо људи који живе у телу. Наша људскост има предивну страну, као и ону збркану. Ценим многе хришћанске вође и покушавам да имам милостив став према свима њима, али у свих ових педесет и седам година видео сам хришћанске вође, укључујући мисионаре, како раде неке од најшашавијих и говоре још шашавије ствари, а понекад сам то био ја. Ипак, како сам то све боље промотрио, видео сам Бога како делује усред свега тога. Вероватно не желите ово да прочитате, али видео сам многе људе које Бог користи, а који су јасно живели у греху у исто то време. Видели смо како Бог користи неке пасторе, како се људи спасавају, цркве расту, учеништво развија, а ипак касније открили да су били у сталној прељуби и невери. Говорим о ожењеним људима који су имали децу. Наравно, често су, након неког времена, када би се то открило, били отпуштени, а понекад би се и развели, или нешто још горе. Годинама касније бисте срели ту особу са новим брачним партнером и открили да је корисна у служби. Кад бих написао целу књигу о овоме, могао бих да дам стотине сличних искустава. Како то објашњавамо? ЗБРКОЛОГИЈА!

Неке друге кључне речи које окружују ову замисао су „мистерија” и „милост”. Последњи стихови 11. поглавља Посланице Римљанима помогли су ми изнова и изнова: „О дубино богатства и премудрости и разума Божијег! Како су неиспитиви Његови судови и неистраживи Његови путеви!” (Рим. 11,33).

Неким људима, а посебно вођама, најтеже је да прихвате када Бог делује на моћан начин кроз некога за кога они мисле да има погрешну теологију. Како то може бити? Срео сам људе који су били узнемирени због неких телевизијских говорника / еванђелиста и других из тог јединственог сложеног света. Многи су ми рекли да то не желе ни да гледају. Читави чланци су написани против одређених хришћанских телевизија и ухватио сам се како се слажем са нечим што су рекли. Оно што сам

видео и чуо на таквим програмима може да ме расплаче, посебно екстремни трикови скупљања новца, те, такозване трговине. Али не будимо изненађени ако, када дођемо на небо, сретнемо хиљаде оних који су дошли Христу кроз неке од ових служби! Да ли нам треба више става који је имао апостол Павле, од оног који је показао у Филипљанима 1,15-18?

Истина, једни из зависти и свађе, а једни од добре воље Христа проповедају. Тако ови, упркос, Христа објављују нечисто, мислећи да ће нанети жалост мојим оковима; А ови из љубави, знајући да за одбрану јеванђеља лежим у тамници. Шта дакле? Било како му драго, дволичењем или истином, Христос се проповеда; и зато се радујем, а и радоваћу се.

Јасно је, а тешко да се прихвати, да Бог користи службе и људе са којима не желимо да имамо посла. Изгледа као да Он подржава службу којој ја не бих послао ни пет долара. Желимо да објаснимо ове ствари и покушавамо да их ставимо у наше оквире, али некад видимо да се не уклапају у њих! Одговор – збркологија! Била би ми потребна још једна цела књига да то објасним у детаље. Знам два писца који желе да ми помогну да је напишем, али сумњам да ће бити готова. Била би презбркана!

Још једно битно, кључно подручје, где долази до велике збрке је у читавом подручју финансија и слања новца мисијским пољима за људе и пројекте. Хорор причама можемо „доказати” све што желимо, тако да људи причају хорор приче о злоупотреби финансија на терену, и то уплаши остале, тако да уопште не пошаљу новац. Снажна реч је „зависност” (од нечега) и о томе су написане неке од веома екстремних књига и чланака. Верујем да ово доноси доста забуне. Убеђен сам да ће историја показати да су великодушност и преузимање ризика подржавања неког

пројекта (као што је школа) чак хиљаде километара далеко од нас, можда и главни позитивни фактори у ширењу Јеванђеља и успостављања Његове цркве. Волео бих да имам времена и дара да напишем читаву књигу о томе, такође.

Тужна је чињеница да неки људи неће финансијски да подрже нову школу или друге сличне пројекте, ако не виде да то може убрзо да постане самофинансирајуће. То је велика грешка, нарочито кад су у питања места као што је Индија. На самофинансирајуће школе у Индији много година се ставља акценат и због тога тамо постоји само неколико добрих школа за веома сиромашне (већином Далите или племенске народе), док је на хиљаде њих међу онима који могу да плате (иако не кажем даје то лоше). У тако сложеној ситуацији екстремног сиромаштва, морамо да очекујемо да ћемо уложити доста новца, пре него што школа може сама себе да издржава. То може да траје неколико деценија док они који их заврше добију посао, пре него што се ствари промене. Да ли свет може и да замисли са чим се суочавамо у Индији са скоро 300 милиона затворених у екстремном сиромаштву недосегнутих? У овим посебним ситуацијама, а много их је у свету, потребна је екстра-посебна великодушност. Изношење застрашујуће тактике „зависности” може бити једна од највећих препрека. То не значи да не би требало да будемо разборити и да се распитујемо за све што смо дали. Имати праве људе на терену, који ће се бавити финансијама и пројектима најважнији је фактор у свему. Међутим, чак и када ствари не иду како би требало, и у збрканим ситуацијама, још увек верујем да ће историја показати да је Бог деловао много више усред те збрке, него што смо ми тога били свесни. Људи, цркве или фондације које мисле да су бациле паре на пројекат који је отишао у потпуно погрешном правцу можда открију многе велике резултате свог давања када дођу у небо.

У свему овоме треба да имамо више мудрости и здравог разума, и посебно да будемо свесни онога што ја зovem

„деструктивни идеализам”. Ако се овај идеализам помеша са перфекционистичком цртом коју многи од нас имају, то проузрокује много обесхрабрења, неслоге и забуне. Због тога постоје многе књиге које величају нечију науку и поставку ствари, што даје неисправну слику о другим људима, црквама и организацијама и ономе што они раде. Мало више мудрости, стрпљења и понизности одвело би нас у већу стварност и победу.

Док завршавам ово поглавље, воде се полемике међу мисијским организацијама и црквеним вођама, више него што сам их знао током целог живота. Постоји велика група људи који желе да буду сматрани библијски исправним и еванђеоским, а који ипак изгледа да, на веома суптилан начин, негирају главне основе вере, као што је изгубљеност свих који су ван Христа и Његова заступничка смрт, као и многе друге основне доктрине које већина еванђеоских вођа и организација потписује стотине година.

Нашао сам да многе књиге критички гледају на цркву и садашњи еванђеоски глобални покрет, који сада укључује стотине милиона људи у скоро сваком народу света. Изгледа да оне кажу да су Хадсон Тејлор, Џон Стот, Били Грејем, Џон Калвин, Вочман Ни, Бакхт Сингх, Вилијам Кери, др Франсис Шефер, Чарлс Спиргеон, Д. Л. Муди, Фесто Кивенгере, Вилијам Бут, Џон Весли, Ејми Кармајкл, Августин Хипонски (*Hudson Taylor, John Stott, Billy Graham, John Calvin, Watchman Nee, Bakht Singh, William Carey, Dr Francis Schaeffer, Charles Spurgeon, D.L. Moody, Festo Kivengere, William Booth, John Wesley, Amy Carmichael, Augustine of Hippo*) и стотине других који су помогли да овај покрет постане оно што је данас, били у криву. Можда то не кажу изричито, али, по мени, то је оно што јасно наговештавају оним што пишу. Њихове књиге, које су постале тако популарне, имају много тога доброг да кажу, али, по мом мишљењу, поново и поново, оне такође скрећу са истине, остављајући читаоце у сумњи и забуни, што је створило велико

нејединство у Телу Христовом и узроковало да се многе цркве поделе. Често је природан резултат критика самих њихових цркава и деноминација. То, наравно, може проузроковати да многи напусте своју цркву и започну нову, чешће засновану на реакцији него на библијској истини. По мени, то води до већег степена збркологије него раније. Ја верујем да нам је усред тога потребно више мудрости, љубави и проницљивости него икад. Потребна нам је стварност „упирања нашег погледа на Исуса” у центру потешкоћа и изазова.

ПОГЛАВЉЕ 2

АПАРАТИ ЗА ГАШЕЊЕ ПОЖАРА, КЊИГЕ И ПРИЧЕ СОЛОМУНОВЕ

Док ово пишем, нашој ћерки Кристи (*Christa*) је рођендан и желим њој да посветим ово поглавље. Један од мојих многих промашаја у раним данима било је што нисам био у болници у Леју (*Leigh*), у Ланкаширу (*Lancashire*), када се она родила – срећом, Дрена је била тамо! Враћао сам се са састанака однекуд преко океана и нисам од тога био направио неки велики догађај. Дали смо јој име према Кристи Фишер (*Christa Fisher*), која је била из тадашње Источне Немачке и која је касније постала госпођа Реја Ајкера (*Ray Eicher*). Они су годинама, заједно са Алфијем Франксом (*Alfy Franks*), били вође нашег рада у Индији. Криста је дошла Исусу у раним данима, кроз нашу службу у Мадриду, где смо прво живели када смо дошли у Европу, у јесен 1960. Бен, наш први син, био је рођен убрзо након тога.

У лето 1957. нас троје смо планирали да идемо у Мексико, да делимо литературу и досегнемо људе Јеванђељем. Ја сам учио шпански и у средњој школи и на првој години на Меривилу (*Maryville College*), где сам срео Валтера Бочарда (*Walter Borchard*), свог цимера, и Дејла Ротона (*Dale Rhoton*), који је врло брзо постао неко са јаким духовним утицајем на мој живот. Нисмо ишли до око половине јула, јер је Дејл студирао на Витону (*Wheaton Summer School*), а Валтер и ја смо продавали хришћанске књиге од врата до врата у мом родном крају, североисточном Њу Џерзију (*New Jersey*). Ја сам

продавао апарате за гашење пожара у том подручју неколико година и тај посао је ишао одлично. Запалио бих ватру у котлу испред нечије куће, док би ме станари гледали како користим тај мали „*Presto* апарат за гашење пожара”. Убрзо сам имао много других који су их продавали, будући да сам пуно зарадио, и кроз продају на мало и на велико. Мој шеф је био Јеврејин, господин Финклештајн (*Finklestein*) на Менхетну (*Manhattan*), а за некога од 16 година било је посебно да се сретне с њим. Он је био веома срећан што ми продаја добро иде, те ме је унапредио у ексклузивног агента за округ Берген (*Bergen County*) и тако сам званично регистровао своју компанију, *Bergen County Sales Co.* Све је ишло одлично док Исус није дошао у мој живот и повео ме у посао „вечног апарата за гашење пожара”. Током лета 1955. и лета 1956., и одмах након мог обраћења, то су били апарати за гашење пожара, али до 1957. то су биле Библије и хришћанске књиге, а убрзо сам започео и службу под називом *Послати светло*. Док смо Валтер и ја били у Њу Џерзију и продавали хришћанске књиге од врата до врата, обојица да изнесемо поруку и зарадимо паре за наш пут у Мексико, сетио сам се добро једне даме у Норт Халедону (*North Haledon*) која је купила много књига, што ме је учинило врло срећним. Мислим да је она могла да закључи да сам био добар што се тиче ревности, али да нисам био довољно mudar, тако да ме је подстакла да читам „мудросну” књигу Прича Соломунових у Старом завету. Полако сам био пролазио кроз Стари завет, али мислим да нисам ишао тако далеко. Она ми је рекла нешто што никад нећу заборавити: „Изрека на дан држи ђавола ван”, а онда ми показала у Библији да Приче Соломунове имају 31 поглавље, по једно за сваки дан у месецу. Будите сигурни да од тада редовно читам ту књигу. Нисам знао пуно о томе шта Бог има за мене у будућности и колико пуно ће ми подстицање и мудрост ових стихова помоћи у мом четрдесет шестогодишњем ходочашћу, као вођи организације *Пошаљи*

светло, што је касније постао ОМ (*Operation Mobilisation*) у Европи. Шта је оно што се истицало и што ме је веома погодило? Овде су неке од главних тема:

1. Победа над пожудом

Постоје стотине стихова о сексу у Библији, а неки од њих делују прилично бујно и ван оквира, као што су Приче Соломунове 5,18-19:

Благословен да је извор твој, и весели се женом младости своје; Нека ти је као кошуца мила и као срна љупка; дојке њене нека те опијају у свако доба, у љубави њеној посрћи једнако.

Као млади хришћанин, тако гладан Бога и тако радикално посвећен Исусу и Његовој речи, нисам схватао да ћу се борити са овим цео свој живот. Пре свог обраћења, упао сам у то мало по мало, увек верујући да је то погрешно, али једино обраћењем сам добио снагу да се борим и победим то у свом животу. Мислим да у то време нисам ниједном видео изразито порнографску слику, али сам сигуран да бих без Исуса отишао тим путем. Поново и поново бих читао Приче Соломунове 5, 6 и 7, и сличне стихове, као и друге сличне поуке расуте по Библији, и то је поставило добре темеље за моју животну борбу с пожудом.

Отиде за њом одмах као што во иде на клање и као безумник у путо да буде каран... Јер је многе ранила и оборила, и много је оних које је све побила. Кућа је њена пут паклени који води у клети смртне.

Приче Соломунове 7,22.26-27

Нисмо ни сањали у то време да ће нас тај пут у Мексико такође учинити једним од главних дистрибутера Библије и књига

о овој теми на многим језицима по целом свету. Поглавље на тему пожуде, у мојој претходној књизи: *Кипи из чесме која цури*, које је прво изашло као чланак у магазину, нешто је што сам најтеже дозволио да се штампа.

2. Грех језика

Грех језика је једна од већих тема у Причама. Само погледајте величину ових стихова!

*Одговор благ утишава гнев, а реч прека подиже
срдњу. Језик мудрих људи украшава знање, а уста
безумних просипају безумље. Очи су Господње на
сваком месту гледајући зле и добре. Здрав је језик
дрво животно, а опачина с њега кршење од ветра.*

Приче Соломунове 15,1-4

*И безуман кад ћути, мисли се да је mudar,
и разуман, кад стискује усне своје.*

Приче Соломунове 17,28

*Ко чува уста своја и језик свој, чува душу своју
од невоља.*

Приче Соломунове 21,23

На тежак начин сам научио како је лако за људе са карактером попут мог да повреде људе нељубазном речју, и, у мом случају, особа коју сам највише повредио у наших 55 година брачног живота, јесте моја жена. Пре него што сам уопште био ожењен, током Божијег дела милости у мом животу, освајао сам силну победу над оним што је излазило из мојих уста, а „револуција љубави” о којој сам писао, била је растућа стварност у мени. Читајући књиге попут *Пут Голгоме (The Calvary Road, CLC, 1980.)*, од Роја Хесиона (*Roy Hession*), *Понизност (Humility*,

CreateSpace, 2012.), од Ендруа Марија (*Andrew Murray*) и многе друге, научио сам како да се понизим, покајем и тражим опроштење. Схватио сам да сам често био горд, што ме је у почетку спречавало у томе и као млад сам објавио ПАТ свим облицима поноса. Стихови попут оног Галатима 2,20 постали су део мог духовног ДНК, а недостатак указивања на распети живот данас у неким црквама, чак међу неким вођама, једна је од данашњих слабости која ме највише брине.

*А ја више не живим, него живи у мени Христос.
А што сад живим у телу, живим вером Сина Божјег,
коме омилех, и предаде себе за мене.*

Гал. 2,20

Поново ми је Били Грејем био од велике помоћи својим моћним порукама о „Седам смртних грехова” (*The Seven Deadly Sins*), као и другим проповедима преко радија, које сам такође добио у штампаном облику, читао их и делио. „Седам смртних грехова” тако ме је снажно погодило, да могу тачно да вам кажем када сам то прочитао и где сам тада био: у улици Тасо роад, на броју 8 у области Фулам, у Лондону (*8 Tasso Road, Fulham, London*). Прво смо живели тамо у једнособном стану, о ком Хоаз Биркс (*Hoise Birks*) говори у својој аутобиографији: *Нови човек (New Man, HB Publishing, 2012)*. Био је фебруар 1962. и били смо управо стигли из Британије, а име ОМ тек је почело да се користи.

3. Лењост

Сећам се да сам, на ОМ конференцији у Индији 1967. питао људе да говоре о својим највећим борбама у послу и, на моје изненађење, рекли су да је то лењост. Мислим да је то био тако велики проблем због екстремне врућине, а и сâм сам искусио нешто од тога. Првобитно читање Прича Соломунових поставило

је темеље, и пре него што сам напунио 20, објавио сам тотални рат против недостатка дисциплине и против лењости у њеним многим облицима. Овде су неки од одличних стихова охрабрења:

*Рука радљива господариће, а лења ће давати
данак... Лењивац неће пећи лов свој, а у вредног је
човека добро драгоцено.*

Приче Соломунове 12,24.27

И ко је немаран у послу свом брат је распикући.

Приче Соломунове 18,9

*Лењост наводи тврд сан, и немарљива душа
гладоваће... Лењивац крије руку своју у њедра, ни
к устима својим не приноси је.*

Приче Соломунове 19,15.24

*Лењивац говори: Лав је напољу; насред улице
погинуо бих... Јеси ли видео човека устаоца на
послу? Такви ће пред царевима стајати, а неће
стајати пред простацима.*

Приче Соломунове 22,13.29

Имао сам срећу у свом детињству да имам оца који је напорно радио и који ме је добро научио библијској етици да не будем лењ. Морао сам поново, на тежак начин, да научим како да будем стрпљив са онима који нису имали ту етику и којима је напоран рад, чак само један дан, велики задатак. Овај јаки акценат на рад и дисциплину може да одведе људе у претенциозност и неки начин дволичног живота. Неко би се понашао на један начин када нико не гледа, а сасвим другачије када је неко, посебно из тима, присутан. Касније би се осећали осуђено и то може да води до свих облика духовне и емотивне

збуњености. Због тога је наш покрет и сам мој живот изнова и изнова спасен „радикалном МИЛОШЋУ”. Прочитајте књигу *The Grace and Truth Paradox (Multnomah, 2003.)* од Рендија Алкорна (*Randy Alcorn*), која може да помогне у вези с овим.

4. Љутња

Рано сам почео да упадам у сукобе, једном чак с неком девојком која ме скоро пребила. Сећам се да сам формирао малу банду у својој улици у Вајкофу (*Wyckoff*), у Њу Џерзију, када ми је било око дванаест година. Борили смо се кукурузима који су падали на земљу. Другу банду је водио Алберт и били смо непријатељи. Написао сам црном бојом најпопуларније псовке из тих дана на зид његове велике беле куће. Ширли (*Shirley*), девојка са друге стране улице, вероватно ме је видела и рекла је то мом тати. Он заиста није ценио овај рани уметнички израз и морао сам то да префарбам. Изгледа смешно, али љутња није смешна и могла је да ми уништи живот. Сећам се да сам посетио једног човека у затвору који је убио другог човека. Дошао је изненада у кућу своје девојке и затекао је са другим човеком. У налету беса, убио га је на месту. Када сам га срео, био је примио опроштење од Исуса и гурао је даље, причајући о својој вери. Иако сам победио у овој важној области, понекад сам и подбацио; тога се и дан данас добро сећам. Чак и као дете, дубоко у срцу нисам желео да повредим никога и ништа. Осећао сам се лоше када сам случајно убио веверицу својим ББ пиштољем (или је то било мојим луком и стрелом, не могу да се сетим). Било ми је тешко и сахранио сам ту малу животињу како треба. Нестрпљење, повезано с љутњом, често као реакција на нешто, била је једна од мојих слабих страна, али нисам никада одустао од борбе против тога и схватио сам стварност из 1. Јованове 1,8-10:

Ако кажемо да греха немамо, себе варамо, и истине нема у нама. Ако признајемо грехе своје, веран је

и праведан да нам опрости грехе наше, и очисти нас од сваке неправде. Ако кажемо да не сагрешисмо, градимо Га лажом, и реч Његова није у нама.

Следећи стих, 2,1-2 такође је од помоћи:

Дечице моја! Ово вам пишем да не грешите; и ако ко сагреши, имамо заступника код Оца, Исуса Христа праведника. И Он очишћа грехе наше, и не само наше него и свега света.

Снажно осећам да треба да подстичем људе да озбиљно размотре да ли да се венчају с неким ко није победио љутњу, или с неким коме је она била главни проблем у прошлости, где постоји велика шанса да та љутња поново плане у браку, што може да одведе и у физичко насиље. Породично злостављање, чак међу онима који тврде да следе Господа, један је од грехова које је црква веома вешто скривала и скрива, посебно ако је у питању ђакон, један од вођа или чак пастор или вођа слављења. Ако пуно пута подбаците у овом подручју, треба да потражите помоћ. Само читање Прича Соломунових неће бити довољно. Потребна вам је помоћ, која ће увек укључивати покајање и ход у светлу.

И ово је обећање које чусмо од Њега и јављамо вама, да је Бог видело, и таме у Њему нема никакве. Ако кажемо да имамо заједницу с Њим а у тами ходимо, лажемо и не творимо истине. Ако ли у виделу ходимо, као што је Он сам у виделу, имамо заједницу један с другим, и крв Исуса Христа, Сина Његовог, очишћава нас од сваког греха.

Може се рећи много више о свим врстама битних тема из ове књиге а један од главних разлога за ово поглавље је да вас подстакне да редовно читате Библију и да се суочите у вери са сваким проблемом на који вам Господ указује. Надам се да ће ми писати неко од вас, коме је ово помогло (моја имејл адреса се налази на крају увода у ову књигу). Такође се надам да ћете прочитати 2. Тимотеју 2,2 и испричати другима оно што сте научили, а они, надаље, могу то да пренесу још већем броју људи.

*И шта си чуо од мене пред многим сведоцима,
оно предај верним људима, који ће бити вредни
и друге научити.*

2. Тим. 2,2

Недавно сам снимео *Book by Book* ДВД према књизи Изрека (Прича Соломунових) с Ричардом Бјузом, Полом Блекхамом и тимом за проучавање Библије (*Richard Bewes, Paul Blackham* и *Biblical Frameworks team*). Надам се да ће многи од вас бити у могућности да га виде. Такође сам снимео ДВД о својој животној причи под називом – Цорци у свакодневном животу (*George – for real, CWR, 2015.*), који се веома добро уклапа у оно што сам покушао да пренесем у овој књизи. За више информација, као и да наручите овај ДВД, посетите www.cwr.org.uk/store. Надам се да ће Дух Свети користити оно што сам написао и да ће више тога постати још стварније.

ПОГЛАВЉЕ 3

ЈЕДИНСТВО УСРЕД РАЗЛИЧИТОСТИ

Док ово пишем налазим се у Немачкој, на једном необичном месту. На оном које зову „Мајчински дом ајдлингенског покрета ђаконеса”, што је једно мање место овде. Долазим ту већ око четрдесет година. За пар недеља ће поново подићи велики шатор на свом имању и имаће један од највећих догађаја за младе у земљи, са више од 8000 посетилаца из целе земље, који долазе да чују реч Божију и одличну хришћанску музику. Ове године је говорник нико други, до наш ОМ колега, Бил Дрејк (*Bill Drake*). Сећам га се кад је пре пар година овде говорио, и увек је предивно видети како Бог делује у срцима толико младих људи. Ове дивне сестре су се заветовале на непорочност и неко о њима размишља као о протестантским часним сестрама, иако су оне чланови лутеранске цркве овде у Немачкој. Ух, као млади хришћанин из Америке, нисам знао да такви људи постоје. Сада сматрам великом привилегијом то што су ми неке од ових сестара у Исусу добре пријатељице. Ово је једно од мојих омиљених места где могу да променим темпо и молим се на миру, пишем, као и да шетам по великој шуми у којој су смештене. Такође разговарам с њима о Божијој речи и уживам у заједништву уз одличну храну коју дају. Њихова дубока љубав за Исуса и Његову реч, као и подршка светској мисији, очигледни су. Можете ли да замислите разноликост покрета, цркви и људи са којима сам се срео у ових шездесет година у скоро стотину нација? Наравно да већ и само провођење

времена на нашем броду *Logos Hope* говори о четрдесет различитих националности, које су заједно на једном броду! Није чудо да су молитвена бдења тако интересантна.

Wisley Gardens, изван Лондона близу аеродрома *Heathrow*, још једно је од мојих омиљених места. Мој добар пријатељ Дени Смит (*Danny Smith*), који је дошао Исусу када сам га први пут срео у Калкути, пре скоро педесет година, живи у близини. Он је увек вољан да ме дочека на железничкој станици и одведе у ту башту са хиљаде различитих цветова. Био сам тамо много пута, често ходајући околу и слушајући аудио Библију или причајући на телефон у исто време. Пространа башта ме подсећа на цркву по целом свету, са преко 40.000 деноминација/струја или покрета данас, а она тако брзо расте!

Један од мојих омиљених делова у *Wisleyu* је део са кактусима. Никада нисам знао да постоји толико много врста. Подсећају ме на многе Господње људе које сам сретао по свету.

Чуо сам вође које ценим како говоре о покретима и деноминацијама на негативан начин и можда сам и сâм некад раније тако мислио. Али гледајући разноврсност људи које Бог користи у Библији и разноликост звезда и галаксија у скоро сваком подручју створења, схватио сам да је то у великој мери предивна и позитивна ствар. Мислим да је одговор на то зашто нисмо сви иста црква (иако духовно јесмо) једноставан. То није Божији начин грађења Његовог царства (знам да то значи различиту ствар за различите људе) и треба да славимо ову опсежну различитост. Знам да неки од ових покрета можда јесу јеретички, тако да их то ставља ван царства, али чак и тамо можемо наћи неке истинске вернике усред збрке. Већина деноминација има поделе, а највећа од њих, на глобалном нивоу, налази се између оних који верују да је Библија заиста реч Божија и оних који то не верују. Реч „фундаменталиста” појавила се да раздвоји ове прве од других, који су често називани „либералима” (што нема никакве везе с политиком).

У скоријим деценијама, реч „еванђеоски” користи се за оне који држе до библијске вере, али који генерално не желе да буду етикетирани као „фундаменталисти”, што се повезивало са хиперлегализмом, осуђивачким ставом и чак са муслиманским фундаментализмом. Због тога се хиљаде цркава и стотине покрета увезују у WEA (Светски еванђеоски савез – *World Evangelical Alliance*) или партнерство на државном нивоу. Ја сам члан WEA и био сам активан у младим данима. Током наших великих глобалних догађаја научили смо да ценимо још више предивне различите начине на које Бог делује у толико много деноминација и покрета.

Ја их све видим као своју породицу и верујем да Бог делује много кроз то. У прошлости сам био веома строг према људима који нису као ја, који су припадали другим деноминацијама, али више нисам такав. Ако познају Исуса и ако су верни Њему, својој локалној цркви и можда својој деноминацији, само кажем „Слава Господу”. Вероватно су ту пронашли Христа и расли у вери. То им је важно и једноставно је нормално да највећи део њиховог духовног живота и активности буде међу њиховом сопственом породицом.

Морамо да се суочимо са чињеницом да црквени раст већином, као и друштвена брига и дела, такође има ове основе. Да, Бог користи и међуденоминацијске покрете и требало би да будемо слободни од или-или менталитета и схватимо да Он делује у различитим људима на различите начине.

Наравно, што више можемо да имамо заједничко време слављења и евангелизације, то боље. Засигурно, без искрене љубави једних за друге само се затварамо, као и своју цркву или покрет.

Бог делује кроз културу, језик, људе, ситуације и све врсте околности. Највише цркава и покрета у последњих 2000 година почело је вођом или вођама који су имали визију, и постоји хиљаде примера за то. До Лутера је постојало само пар већих

подела, али у исто време, Католичка црква је научила како да каналише ту различитост у разне редове, тако да видимо велики опсег редова, као што су језуити, фрањевци, Маријине сестре. Ово није место на ком треба да пишем о значајним грешкама које су се увукле у ту цркву од тих дана до данас. То је заиста било „збркано” време, али да ли би се ико од нас усудио да каже да Бог није радио ништа усред тога?

Католици данас су посебно критички настројени према различитости наших цркава и деноминација, али предлажем им да оду у *Wisley* башту. Бог делује усред наших недостатака и људскости и све што ми људи дотакнемо, да – чак и цркву, имаће своје слабе стране, грешке и понекад, нажалост, екстремне и погрешне доктрине. Мистерија свих мистерија је КАКО наш велики Бог, због дела Исуса Христа на крсту, наставља да делује и чини предивне ствари усред свега. Морамо више да славимо оно што наш велики Бог ради по целом свету у, верујем, милион различитих локалних цркава. Ох, Њему сва слава и част!

Ово не значи да треба да престанемо да се боримо за више светости, стварности, победе и свега о чему говорим у овој и другим својим књигама. То не значи да заборавимо да сотона иде као ричући лав тражећи кога да прождере и да некад долази као анђеоска светла. Духовна борба из Посланице Ефесцима 6 веома је стварна. Ми смо веома свесни да су неке цркве и читаве деноминације мртве, или скоро мртве. Друге су прешле границу екстремизма или чак јереси. Сви ми морамо да бијемо добар бој вере. Не смемо да налазимо изговоре за грех и будалаштине, него увек морамо да се покајемо и покушамо да исправимо ствари. Поново, на сваком кораку дуж тог пута потребна нам је равнотежа истине.

У својој претходној књизи, *Капи из чесме која цури*, посебно се бавим тензијом која постоји између цркве и такзованих парацрквених организација. Надам се да ћете прочитати то поглавље (22. поглавље).

ПОГЛАВЉЕ 4

ПАРАДОКС, СЛОЖЕНОСТ, МИСТЕРИЈА И ЗБРКОЛОГИЈА

Врло сам свестан, док пишем ову књигу, да ће је многи млади верници читати и да неки делови могу да им звуче претерано или чак збуњујуће. Морао сам да преузmem тај ризик јер ћемо се пре или касније сви сусретати с људима, црквама и хришћанским групама које и саме претерују, збуњују и вероватно још нешто много горе. Док читате моје мисли везано за многа подручја хришћанске службе и деловања, без обзира колико тужно, жестоко или чак погрешно изгледало, поента ове књиге је Божија величина и милост, због онога што је Исус Христос учинио за нас на крсту. Ако ме не разумете најбоље, од помоћи би могла да буде књига *Basic Christianity* (IVP, 2012.) од Џона Стота (*John Stott*), или *Мир с Богом* (*Peace with God*), Билија Грејема (*Thomas Nelson*, 2000.). Можете ми писати имејлом и послаћу вам неке од ових класичних дела као поклон.

Можда сте међу оним хришћанима који су већ збуњени или чак обесхрабрани оним што сте видели или чак искусили у цркви, ОМ-у, или некој другој хришћанској организацији. Ако је тако, молим вас да читате даље. Покушајте да видите шта покушавам да кажем, док износим из свог срца и ума нешто из подручја с којима сам се борио, што ме је водило до непрекидне борбе са разочарањем, обесхрабрењем и чак сумњом и невером.

Претпостављам да је један од разлога зашто ово пишем тај да сам шездесет година, колико сам у Христу, слушао хришћане и, да, често хришћанске вође, који су веома критички настројени

према другим хришћанима, црквама и организацијама. Ово укључује људе које ценим и волим и од којих сам доста учио. Мој проблем није био само то што сам видео тај недостатак бриге и љубави, него што веома често нису имали праве чињенице или су извлачили ствари из контекста. Желео бих да смо пре педесет година имали више књига попут оне *Вођство у љубави* (*Leading with Love, Lewis and Roth, 2006.*), од Алекса Штрауха (*Alex Strauch*) или *If You Bite and Devour One Another* (*Али ако се међу собом кољете и једете*) (*Lewis and Roth, 2011.*) од истог аутора, драгог бившег колеге из ОМ-а кога сам почео веома да ценим. Имали смо неколико таквих књига и мени је веома драго што су оне у ОМ-у биле обавезна литература. Ове књиге су помогле да се поставе наши темељи више него што смо тога свесни. То укључује и јединствену књигу *Пут Голгоме* (*The Calvary Road*) Роја Хесиона (*Roy Hession*) (коју сам раније споменуо) и *Љубав је одговор* (*Love is the Answer, Back to the Bible, 1960.*), од Теодора Епа (*Theodore Epp*). Убрзо након што сам прочитао ту књигу, написао сам *Револуцију љубави* (*The Revolution of Love*), након које су уследиле књиге о учеништву, екстремизму и равнотежи.

Хајде да појаснимо да сам, посебно као млад вођа, понекад био један од највећих критичара других вођа, цркви или организација. Полако сам научио да будем позитивнији, али то се десило тек када сам развио другачији поглед на начин на који Бог делује и с ким делује, тако да сам могао да гледам на позитивне ствари које се дешавају кроз људе, цркве и организације, за које сам ја осећао да су у криву или да имају погрешну праксу. У својој књизи *The Grace and Truth Paradox*, Ренди Алкорн (*Randy Alcorn*) нам је учинио велику услугу и показао нам да можемо да имамо обоје – и чврсто предање истини, што сам увек имао, али и живот љубави и МИЛОСТИ. Ако ово имамо, бићемо много спорији да критикујемо, посебно када заиста немамо потпуну слику целе приче. Често је тешко пронаћи чињенице.

У исто време, Писмо нам заповеда да бранимо веру. Свима нам може помоћи свеж поглед на Другу и Трећу Јованову посланицу.

У овом поглављу желим да говорим о неким подручјима која су проузроковала много забуне и борбе.

1. Књиге, леци и оно што зовем „штампаним страницама” у својој првој књизи *Евангелизација литературом (Literature Evangelism, Authentic Lifestyle*, ново издање у 2003.). Прво сам почео продавајући књиге од врата до врата као млади хришћанин који је био око две године у Христу. У лето 1957., пре одласка у Мексико, часопис под називом *Floodtide*, који је издао CLC, дошао је у моје руке, а био сам укључен и у *Pocket Testament League*, чак пре него што сам се обратио, и то ме је све водило путем службе кроз штампане странице, нарочито Јеванђеље, Нови завет и целу Библију. Био сам благословен читајући хришћанске књиге и летке и искрено сам желео да благословим друге. Продавајући књиге од врата до врата, открио сам да се највише продају књиге за децу, тако да сам се посветио и томе. Ускоро сам открио све врсте књига са свим врстама учења, од којих су неке деловале веома екстремно и чак нетачно. Ако погледам уназад на живот проведен с књигама, могу да вичем „Бог користи књиге”, али оно што можда не желите да чујете јесте да Бог може да користи и лоше књиге, а то такође може и ђаво. Открио сам да је Бог користио и књиге које ја лично не бих продавао и које нисам волео, како би помогао људима и чак их довео Христу као Спаситељу. Како се носите са тим да је неке помогла или благословила га књига коју ви сматрате лошом? Како објашњавате да Бог на моћан начин користи књиге неког аутора који је касније пао у прељубу или чак нешто горе? Чак је сложеније то да се књиге Божијих људи и жена које волимо и ценимо, често не слажу с нашим погледима,

понекад у важним питањима. Ако нашироко читамо и ценимо велики број људи, како да одлучимо у својим срцима шта да верујемо? Изгледа да је то лакше младим верницима, а мој унук изгледа да боље од мене одлучује шта ће веровати везано за врло сложена питања и доктрине. Ја нећу бити ту, али се питам какав ће он бити у мојим годинама? Понекад ми то делује као прилично велика збрка, тако да је то ваљда и разлог због ког поучавам „збркологију”, да Бог у својој благодати и милости и тајанствености често ради велике ствари усред збрке, онога што изгледа веома важно и нама и, вероватно, Њему. Али оно што је Исус учинио на крсту открива другачији приоритет живог Бога, у начину на који Он одговара различитим људима, црквама и ситуацијама.

2. Ако мислимо да је свет хришћанске литературе сложен, онда треба да бацимо поглед на телевизију, и интернет, као нпр. Јутјуб (*YouTube*), Фејсбук и све што нам дође под руку. Оппростите ми за клише, али то ме оставља без текста. Истраживања, укључујући и моје сопствено, показују да су ТВ проповедници, које неки од нас једва подносимо да гледамо или слушамо, помогли да, не само хиљаде, него десетине хиљада људи по целом свету дође Христу. Сада ће поједини људи одмах рећи: „Вероватно се већина њих не обрати стварно”. Онда добијемо лекцију о томе да Јеванђеље прати снажна изјава покајања и Христово господство, како би покушали да нас убеди да, што је најважније, то нису библијска обраћења. Имам доста проблема са овим, али највећи је тај што сам сретао многе од ових људи по целом свету у претходних педесет година и изгледа да они заиста јесу стварни верници. Многе од њих Бог користи, не само да воде друге Христу, него и да започну хиљаде цркава.

Запамтимо, још увек смо усред највеће жетве за Господа за коју је свет икада знао. Као неко ко се обратио преко

проповедника кога су неки критиковали, Билија Грејема, морао сам да живим читав свој хришћански живот с критиком да људи који донесу одлуку за Христа на оваквим скуповима нису стварно спасени, него да је то само у глави. Увек ми је било чудно зашто изгледа као да неки људи, у најмању руку, уживају у томе да смањују број људи који су заиста спасени.

Кажемо да су људи спасени по МИЛОСТИ, вером у Господа Исуса Христа, али изгледа као да својим понашањем указујемо на то да је придржавање свих правила и прописа заправо оно по чему знамо да је неко истински хришћанин. Молим вас покушајте да прочитате *Extreme Righteousness (Moody, 1997.)*, од Тома Ховезтола (*Tom Hovestol*) и открићете, као и ја, како ми, који чврсто верујемо у истину, можемо лако да развијемо карактеристике фарисеја. Свиндолова књига *The Grace Awakening* (нарочито поглавље под називом „Хајде да се милостиво не сложимо да се не слажемо и наставимо даље” (*Graciously disagreeing and pressing on*) била ми је од велике помоћи.

Ја се лично дистанцирам од неких људи, укључујући и неке који су славни, и делим књиге против екстремизма, као што је екстремно учење просперитета. Још увек пишем и говорим против лажних доктрина и екстремизма, али никад не бих рекао Богу, живом Богу, да Он треба да држи дистанцу према овој или оној особи. Ја сам слабо, веома ограничено људско биће. Он је свемогући Бог неба и изгледа да Он ради моћне ствари усред парадокса, сложености и мистерије. Ја то зовем „збркологијом”, али ви можете то да објасните како желите.

3. Треће подручје о ком желим да пишем је музика и величанствен начин на који је Бог користио и користи сваку врсту музике, песама и хоруса, да помогне људима

да славе или дођу Исусу. Ово је још једна, преко педесет година стара сага о сложености. Скоро је чудо да сам од почетка био наклоњен ономе што је постало етикетирано као „савремена музика”. Нови завет не говори толико много о музици, док Стари завет изгледа да има прилично широк опсег и на тему музике и на тему плеса. Још увек не могу да верујем колико је много контроверзије проишло из овога и како се буквално десетине хиљада цркава по свету поделило због тога. С једне стране неко каже, чак пише трактате о томе, да су бубњеви од сотоне (добрио сам примерак). Слушао сам касете (да се вратимо на старе дане... ух, још увек их слушам, јер мој стари ауто има само касетофон) и читао трактате и чак читаве књиге писане од стране људи које сам ценио, које осуђују већину музичких праваца за које ја лично видим да их Бог користи на моћан начин. То би могло потпуно да ме обесхрабри, да нисам развио другачији поглед на Бога, Његову љубав и начине на које Он ради. Он мора да има велики смисао за хумор, док гледа како се Његова деца понашају.

Ако мислите да је ова тема о музици мала ствар или да припада прошлости, рећи ћу вам да не знате шта се одвија на ширем пољу цркве. Неки људи су чак изгубили веру и отишли из хришћанске цркве, а понекад и од своје сопствене вере због таквих ствари као што су екстремне изјаве и строгост везана за питања музике. На крају изгледа да је нова и савремена музика победила... али још није све готово. Гласноћа представља нови сет проблема и ја признајем да носим чепове за уши скоро свуда. Пар кључних музичара који су пали у неморал или се развели довели су до још веће збрке на сцени, као и музичари који чврсто говоре против других музичара, што уопште не помаже. Неки људи изгледа да су отписали целу хришћанску музичку индустрију свакаким причама о похлепи, поносу и неморалу. По мени,

то је била страшна грешка, јер је усред збрке Бог учинио велика дела и веома много њих је спознало Господа.

Они од нас који пуно читају, нарочито хришћанске часописе, биће нарочито изложени негативним извештајима и хришћанским хорор причама. Треба се чувати од доказивања поенте причањем само негативних прича, јер то никада није цела слика и никада не даје потпуну слику онога што Бог може да уради усред збрке и све наше људскости. Сви ми треба да запамтимо стих из Посланице Римљанима 8,28: „А знамо да онима који љубе Бога све иде на добро, који су позвани по намерењу.”

Где је Бог у свему овоме? Рекао бих тачно усред тога свега – волећи, опраштајући, спасавајући и користећи све врсте, како их Библија назива, „глинених посуда”, да оствари своју сврху. Опустите се, не треба сада да напустите своју цркву с њеним традиционалним песмама, само престаните са осуђивањем оних који иду другачијим путем. Кажем својим вршњацима из овог клуба шездесетих и седамдесетих: „Шта је важније, да ми уживамо у тој музици или да више њих из следеће генерације спозна и слави Исуса?” Да ли уопште имамо идеју о ономе што је Бог урадио кроз цркве као што је Хилсонг (*Hillsong*) и њихова музика? Помножите то са хиљаду и можда ћете добити одређену слику онога што наш Бог ради широм света кроз сваку врсту музике и све врсте људи. Набавите себи неке чепове за уши и гурајте даље!

4. На крају, желим да кажем нешто о Божијим људима у подручју политике, десног крила, левог крила, без крила. У Америци је управо сада то подручје велике полемике и поделе у Божијем народу и постаје све горе из дана у дан. Једно од мојих најчвршћих уверења је то да Бог може да делује кроз подељену цркву (ако причамо

о целом телу Христовом) као да је то све са чим је Он икада морао да ради. Зашто не пробати неку од Посланица из Новог завета као меру? То, међутим, никада није изговор за недостатак љубави или за било који други грех. Већина проблема је повезана са чињеницом да неки људи верују у теорију „хришћанске нације”, док други не. Ја не верујем у њу, али волим оне који верују. Сви народи у свим временима деловали су усред великог зла. Они који верују да ће се све променити у будућности преварени су, али ја их такође волим.

Дипломирао сам историју пре преласка на Муди библијски институт у Чикагу и од тада је проучавам. Можемо много да научимо из историје. Читање различитих погледа је тешко, а сазнати шта се заиста десило још је теже, тако да би сви они који студирају историју требало барем да буду понизни и можда мало мање догматични. Да ли би хришћани требало да се закупе језиком мржње и шире такве имејлове? Не мислим да би, али ако то раде, некако ће их наш моћни Бог и даље волети и можда искористити више него што бих ја то желео. Тако, молим вас, не будите обесхрабрани збрком у овом подручју или у влади, него покушајте да се усредсредите на Бога и оно што Он ради усред тога. Много хиљада година историје показује оно што Он може да уради усред нереди. Можда треба да погледамо филм који је недавно снимљен, *Ноје* (*Noah*, 2014.) и подсетимо се тога.

То не значи да ми не верујемо у то да треба бити со и светло, и сигурно не значи да хришћани не треба да се баве политиком, или да нема места патриотама. Бог делује унутар наше културе и ове ствари су важан део ње. Што више истинских хришћанских вредности можемо да видимо у друштву, укључујући нашу сопствену заједницу, то боље, али не можемо их форсирати или доносити законе уместо

њих. Не смемо да мешамо владу са црквом. Превише њих се бори у мраку ових дана, уместо да шире светло. То је изгубљена битка и није вредна свог тог напора. Хајде да исправимо своје приоритете. Штавише, хајде да ценимо то што ће Бог водити различите људе и различите цркве на различите начине. Зашто не ићи још једну миљу у поштовању Божијег вођења других људи? У тако много сличних ствари се никада нећемо сви сложити, али се надам да се можемо сложити у томе да наш Бог може учинити велике ствари у различитим ситуацијама, укључујући оне из којих бисмо побегли.

ПОГЛАВЉЕ 5

ЦРКВА, МИСИЈА И ХОЛИВУД

У прошлим поглављима сам се дотакао само пар подручја где ствари делују прилично сложено и у нереду. Сигуран сам да не желите да читате више о сличним темама, али допустите ми да их у овом поглављу кратко набројим још неколико, од битног значаја. Пола века сам читао и причао са људима о овим многим подручјима, па ме потрпите још мало. Верујем да ће вам разумевање тога помоћи да будете више пробужени милошћу, да имате веће срце и да више опраштате. Верујем да ћете имати више мудрости и да ћете боље разликовати ствари у тешким ситуацијама, посебно ако сте вођа.

Црквено управљање

Као млади хришћанин, никад не бих могао да верујем да постоји толико много различитих начина да се води црква, и да, како се чини, Господ благосиља толико много различитих метода. Често они који имају одређени метод веома чврсто верују у то, и, ако сте међу њима, не тражим да се промените, него можда да будете мало мање догматични у размишљању да је ваш начин деловања једини исправан. Ако кажемо, на пример, „један од начина”, то би било много увиђавније него ако кажемо „ово је једини начин”.

Сада имамо цркве које воде тимови и такав концепт се некад назива концептом под вођством старешина, што нас води све до времена покреата Браће (*Brethren Movement*) који је био врло динамичан у својим данима, а у неким случајевима

је то и данас. Дејл Ротон (*Dale Rhoton*), кога сам срео на Меривилу и који је отишао са мном у Мексико, на првом путовању, придружио се том покрету и написао трактат у ком објашњава да је тај начин новозаветни. Ја сам тек почињао да разумевам тај јединствени покрет, док сам први пут славио с њима у Мексико ситију. Вилијам Мекдоналд (*William MacDonald*), који је у то време био председник *Emmaus Bible* колеџа у Чикагу, такође је постајао наш пријатељ и почео је да даје подршку. Његова књига *Истинско учеништво (True Discipleship, Gospel Folio, 2003.)* имала је велики утицај на наш покрет. Постојали су многи фактори који су ме водили да се крстим уроњавањем, а крстио ме је Дејл у цркви *Bethany Chapel* у Витону. Међутим, у том периоду свог живота, имао сам већ јак међуденоминацијски став, пошто ми је Муди библијски институт помогао да га развијем. Тада сам отишао још даље, када сам се оженио баптистким, ух!

Дејл и неколико других су били послани од стране своје заједнице да раде са ОМ-ом, и сматрали смо да је то велики одговор на молитву. Тад нисмо баш знали да ћу ја пар година касније завршити започињањем рада у великој Британији, где је *Brethren Movement* рођен и где је још увек снажан. Историјски, већина наших вођа, укључујући нашег првог британског директора, Кита Беквита (*Keith Beckwith*) и касније Питера Мејдена, који ми је постао придружени директор а затим ме је и наследио, били су повезани са њима. *The Brethren Movement* је имао много подела, а и скоро свака поједина заједница има бар једну, али Бог и даље наставља да делује и још увек је то један релативно здрав глобални покрет. То што су ме многи од њих прихватили и што сам чак говорио на већини догађаја за вође, било је велико охрабрење. Неке заједнице сада имају пасторе који покушавају да воде, а да су у исто време тимски играчи. Неке друге су уплашене том мисли и то је проузроковало још више подела. Будимо искрени, Божији

тајанствени начин деловања, кроз поделе и раздвајања, један је од начина на које црква расте. То не сме да оправдава било који грех и лоше понашање. Понављам, концепт да Бог делује усред збрке налази нам се пред носом.

Нема места да се иде у све различите начине на које су цркве вођене. На изненађење многих од нас, наш рад у Индији, у потпуности под вођством Индијаца, кренуо је правцем који изгледа да удружује братску, баптистичку, методистичку и англиканску заједницу, с харизматским карактеристикама. Цркве Доброг пастира су један од највећих плодова наше целе историје, али треба да их пустимо да нађу свој пут, а промена мог погледа на то како Бог ради помогла ми је да то разумем више него што могу да објасним. Будите сигурни да сам жустар навијач и чврста подршка онога што се дешава, али то не значи да се слажем са свиме или да чак разумем то све. Када год велики број људи одједном долази Христу, ту није само збрка, него огромна збрка! Због тога треба да се молимо и да више него икад подржимо тај велики рад и друга слична деловања. Кроз овај брзи раст смо научили да грешке коштају. Такође смо научили више о томе како ђаво и његови помоћници могу да искористе трачеве, како би покушали да униште то дело. Зар не можемо сви једноставно да будемо позитивни везано за многе начине на које Бог ради усред такве различитости цркава с различитим стиливима вођства?

Холивуд и хришћански филмови

Као дете, волео сам добре филмове (и неке лоше) и било ми је шокантно да као млади хришћанин чујем да сви филмови и биоскопи долазе од сотоне! На Мудију сам морао да потпишем папир да нећу гледати филмове. Био сам тако реван за Исуса и светску мисију, да на неки начин нисам желео да ризикујем ништа и радио сам оно што се од мене очекивало, везано за многа питања. Тек сам касније схватио да је доста тога био

легализам, а ја сам се био рано ухватио у његове канце. Једна ствар је сигурна, постоји стотине година које доказују да Бог може да ради усред легалистичког окружења, али верујем да нас Библија учи да постоји бољи пут. То је уско повезано с културом и предивним начином на који изгледа да Бог може да продре у скоро сваку културолошку ситуацију. Када се Тексашанин спасе, он и даље остаје Тексашанин. То можда раздражује наше хришћанске другове у Бостону, али нашем живом Богу то не представља неки проблем. Много неспоразума између држава, народа и градова би се решило ако бисмо били више усредсређени на Бога и боље разумели Његове путеве.

Наш покрет је деловао истовремено са Покретом хришћанског филма, под вођством људи као што су Кен Андерсон (*Ken Anderson*) и многи други. Чак смо 1963. имали пројекторе у многим нашим камионима, док смо прелазили Европу, досежући милионе Божијом речју. Још од тада знатно користимо филмове (касније видеа, а сада ДВД-ове). Убрзо сам открио да су скоро сви ти филмови били критиковани, посебно од стране људи у филмском свету. Наравно, већина их је била нискобуџетна, тако да су постојала и велика ограничења. Историја и небо ће показати да су милиони упознали Исуса кроз ове филмове. Зар нам то не показује колико су Божије мисли другачије од наших? Тежимо за великим стварима и бољим филмовима, наравно, али у међувремену Бог користи оно што ми називамо не тако добрим или чак одбијамо. Не осуђујемо ли ми много више и нисмо ли много ускогруднији него живи Бог? Ко би ту требало да се промени?

Црквене зграде

Нешто што многи не могу да разумеју је зашто се толики новац троши на црквене зграде, док многи људи по свету гладују. Класни систем који је ишао уз то у деветнаестом веку је нешто што хришћански социјални радикали наших дана

једва да разумеју. Делом као реакција на то, рођени су читави покрети, као што су Војска спаса и методисти. Ови покрети, као и многи други, проширили су своју веру широм света и чак у савременој Индији и Пакистану имамо велике зграде, често повезане с правним системом, углавном трошне и изгледају врло ружно. Да, чувајте се да не кажете да Бог не делује међу тим људима, у неким од тих зграда данас.

Неки од највећих покрета нових цркава такође имају, по мени, нездраву занесеност лепим и посебним грађевинама. Мени то представља проблем, али не мислим заиста да је велики проблем и Богу. Питам се да ли схватате шта желим да кажем? Неки људи се заиста узнемире ако се неке од старих зграда продају и постану, на пример, џамије. Ја лично мислим да је Бог далеко више заинтересован за људе, укључујући муслимане, него за неку стару зграду. Пре ће нас Бог питати зашто немамо љубави и не досежемо Јеванђељем наше суседе муслимане. Неке од цркава које су затворене биле су духовно мртве годинама, деценијама окренуте од истине Писма, па зашто да се толико бринемо? Чак на местима као што је Велика Британија имамо хиљаде нових цркава и свих врста хришћанских група и сигурно да то говори више о ономе што Бог има на срцу данас. Има места за црквене зграде и сигуран сам, све врсте других зграда, али Бог ће водити различите људе на различите начине и неће их пуно бити под утицајем културе њиховог времена, укључујући и црквену културу. Мени је то често узнемиравајуће, али срећом, не мислим да је и Богу.

ПОГЛАВЉЕ 6

ДА ЛИ МОРАМО ДА БУДЕМО ТАКО ДОГМАТИЧНИ?

Како је тешко нама са чврстим уверењима, преданим, хришћанима који верујемо у Библију, да се икад променимо. Али морамо бити вољни за промене ако смо у нечему погрешили. Да, без неких промена често можемо постати духовно заглављени и неделотворни, неретко без контакта са младим људима. Без промене тешко је пренети визију и службу следећој генерацији.

Ако смо учени у одређеној деноминацији, теолошкој школи или библијском институту, то ће имати велики утицај на нас. Ми који смо дипломирали можда се осећамо као да имамо забетонирану сву своју доктрину. Понекад мислимо да имамо одговор на све, чак и на најтежа питања живота и теологије. По мени, то је велика грешка. Морамо да наставимо да учимо и растемо, а то често значи да признамо да нисмо у праву. У самој основи хришћанске вере морамо да останемо непомерљиви, али по многим питањима где постоје различита тумачења, верујем да је боље не бити толико догматичан. Ако, како Библија каже, „чините један другог већег од себе” (Филипљанима 2,3), онда мислим да би требало да постанемо отворенији да чујемо друге и будемо вољни да се мењамо.

Кроз године сам се сусретао с толико много људи који изгледа да нису тако заинтересовани за чињеницу да верујем у Исуса и да сам спасен Његовом милошћу. Изгледа да их је више занимало да ли сам реформиста, харизмата, арменијанац или баптиста, а листа се наставља. Други су желели да знају

шта верујем о последњим временима или Јеврејима, или који превод Библије користим. Не кажем да је ово све небитно, али да ли то заиста удовољава Богу? Да ли та врста менталитета доноси славу Богу, што би увек требало да је оно што највише желимо? Да ли постоји икаква нада за старије ликове као што сам ја, који, након скоро 60 година проучавања Библије, њене доктрине и да, теологије, још увек нису сигурни шта је заиста тачно везано за неке контроверзне ствари, у којима се људи које веома ценим и чије књиге сам читао, не слажу једни са другима?

Цели свој живот сам се борио са чињеницом да је тако много њих, који су студирали теологију, изгубило свој пут и да више не верују да је Библија реч Божија. Понекад се то звало „либералном теологијом” било је доминантно двадесетих и тридесетих година прошлог века, на веома много семинара и факултета. Да ли можемо уопште да почнемо да схватамо утицај либералне теологије на местима као што су Немачка, Швајцарска, Холандија и, да, места као Шри Ланка и Индија и, наравно, Америка? У светлу свега тога, зар не би требало да ми који верујемо у Библију станемо уједињени и не дозволимо да нас толико много безначајних питања раздвоји? Схватање и прихватање збркологије ће нам сигурно помоћи.

Да постоји више понизности и мање ултра-догматизма везано за ситне и контроверзне ствари, било би мање људи који реагују на то и падају у дубоко језеро невере. На крају крајева људи који су превише догматични понекад потпуно изгубе своју веру. Историја то потврђује, а и ја сам могао да будем један од њих. Шта ја то тражим? Промену става? Да. Више понизности? Да, као и другачији поглед на оно што Бог тражи од нас и од наших умова. Свакако више плодова Светога Духа и мање нељубазних догматичних примедби. Хоћемо ли се икада суочити са јасном поруком да смо без ЉУБАВИ НИШТА? Можемо ли више да слушамо и више да ценимо оне који верују

другачије, посебо ако се у основи ради о људима који и даље верују да је Библија Божија реч?

Недавно су наши старомодни и хипердогматични аутори и проповедници осудили читав пентекстални и харизматични покрет, који спада у највеће покрете у целој две хиљаде годишњој историји Цркве. Да чудо буде веће, други велики учитељ, пастор и теолог, написао је књигу која противречи првој књизи. Ја се налазим у обе. Ох, каква луда возња! Верујем да је друга књига ближа истини и Божијем срцу. Зове се *Света ватра (Holy fire, Charisma House, 2014.)* од Р. Т. Кендала (*R.T. Kendall*).

Увек сам писао проив екстремизма, као што су то чинили и многи пентекосталци попут Лија Грејдија (*Lee Grady*) из часописа *Charisma*, и чини се да је овај део Христовог тела најблаже речено посебно рањив. Али по мом мишљењу они представљају један од највернијих покрета (с невероватном разноликошћу деноминација и цркава) који верује да је Библија Божија реч и стога верно проповедају Јеванђеље. Због тога су десетине МИЛИОНА људи дошли Исусу кроз њихове напоре и као одговор на њихове молитве.

Да, они често додају друга учења, и што се неких тиче сматрам да су погрешна. Али сматрам да ово важи за већину цркава и покреата у историји. Сигуран сам да усред свега тога Бог у својој милости и даље спасава људе и да је спасење ЉУДИ оно што је заиста на Његовом срцу. Како бисмо наставили са својим другим учењима, а пентекосталци су веома добри у томе, ми потцењујемо важност тако ВЕЛИКОГ спасења. Ја се борим с тим што, када се моји пентекостални и харизматични пријатељи нађу под нападом, и они упадну у исту замку да буду превише догматични у вези са стварима које нису тако јасне у Библији и око чега се велики људи и жене вере нису слагали вековима.

Једна група често напада другу хорор причама о познатим људима (посебно ТВ звездама) који су пали и озбиљно згрешили.

Годинама осећам да не можемо заиста ништа да докажемо хришћанским хорор причама, чак и ако се оне уклапају. Бог нам заповеда да више мислимо о ономе „шта је год истинито, шта је год поштено, шта је год праведно”, итд. (Филипљанима 4,8). Водеће конзервативно мисијско друштво је имало раднике који су осуђени и затворени због педофилије, што нам слама срца, али то не доказује ништа о мисији и осталим људима. Управо овог јутра сам читао о Давиду, Саулу и Соломуну. Ако прочитате одличну књигу Гордона Мекдоналда (*Gordon MacDonald*), *Rebuilding Your Broken World*, видећете да је већина старозаветних светаца имала оно што он назива „искуством сломљеног света”. Да, постоји много подручја у којима треба да будемо јаки и стабилни (неки воле реч догматични), али хајде да увек останемо понизни и поучљиви, и спремни да се мењамо и постанемо ВИШЕ ПОПУТ ХРИСТА.

Да ли нам је стало до људи само зато што је то наш посао, или заиста бринемо за њих због револуционарног дела МИЛОСТИ у нашим срцима? Ово ме води до другог питања... да ли углавном бринемо за људе када су део наше организације, тако да након што нас напусте за пар година једва и запамтимо њихова имена, или се опредељујемо да их волимо и бринемо за њих, без обзира на то где оду? Моја истраживања су показала да многи људи, након што напусте службу или организацију, убрзо постану заборављени. Ох, како ђаво зна како то да искористи. Он покушава да их задобије да верују да их је та организација само искористила. Већина људи каже да немају времена да остану у контакту са многима, али када проучим њихове животе и видим колико имају протраћеног времена, то ме запрепасти. Нама је тешко да се суочимо са стварношћу наше сопствене егоцентричности и недостатка праве динамике, опроштења и практичне љубави. Ово пишем и себи, као некоме ко је ходочасник, онај који има неуспехе и који учи.

ПОГЛАВЉЕ 7

РОМАНСА, БРАК, НОВАЦ И МНОГО МИЛОСТИ

Мислим да ми је до тринаесте године романса постала највећа ствар у животу, с којом су се могли такмичити само спорт и зарађивање новца. Прва девојка с којом сам се забављао постала је и моја званична девојка. Мислим да смо након часова плеса ишли да гледамо *Quo Vadis* (1951.) и само ће вечност моћи да каже какав је утицај тај филм имао на мој млади живот. У отприлике исто време, драга госпођа Клап (*Clapp*), која је живела преко пута моје средње школе, ставила је моје име на своју „листу погођених Духом Светим“, не само молећи се да постанем хришћанин, него и да будем мисионар. Ух, она мене није ни питала за то! Ја сам у ствари имао друге планове за свој живот. Био сам већ у пословном свету и размишљао сам о таквој врсти каријере.

Невероватна девојка која се звала Лин (*Lynn*) имала је добар утицај на мој живот. Ишла је у баптистичку цркву и нисам имао појма шта је то. Сећам се да ми је показивала крстионицу која ми је изгледала као нека страна ствар. Упознао сам и почео да ценим њене родитеље, који су, уз њу, такође имали позитиван утицај на мој живот. Лин и ја смо плесали и понекад се пуно љубили, али ништа више од тога, за шта сам захвалан када се осврнем уназад. Након што смо раскинули, постојале су многе друге различите девојке које су распалиле моју романтичну страну, и жао ми је да кажем да сам у то време, малим корацима, ушао у свет такозване лаке порнографије. Тада ми је Јеванђеље

по Јовану, које су ми послали госпођа Клап и њен син Дени (*Danny*), продрло у живот. Такође, у мојој полулибералној реформисаној цркви, имао сам побожног учитеља веронауке, који је био умало постао Јеховин сведок, али је кроз радио службу др Дехана (*DeHaan*) постао верник и на тај начин утицао на мене. Након мог обраћења, постао ми је доживотни пријатељ, а звао се Фред Гнад (*Fred Gnade*). Посебно се сећам његове млађе сестре Ширли (*Shirley*), која ми је у детињству, у авенији *Van Houten*, у Вајкофу у Њу Џерзију, била прва комшиница. Она је била прва коју сам икада пољубио – мислим да нам је било шест година.

Исус Христос, *Madison Square Garden*, Били Грејем и 3. март 1955. променили су ми све. Ту ноћ сам био рођен одозго и све је било почело да се мења. Можете да читате о тим раним данима у званичној историји ОМ-а, *Spiritual Revolution (Authentic Media, 2008.)*, од Јана Рандела (*Ian Randell*). Био сам нови у Божијој породици и ускоро сам открио колико се они разликују и колико је правила ушло у игру. Изгледа да више нисам смео да се љубим или да плешем, али нисам био нашао ниједан стих о томе, тако да сам наставио и са једним и са другим.

Сад ми је већ било 17, имао сам свој ауто (*Henry J* – ух, то заиста показује колико ми је година!), и био сам у последњем разреду средње школе, када сам се заљубио у девојку која се звала Марго, била је пуно млађа од мене ишла је у епископалну цркву. Бог је био уз мене већину времена, како сам пребивао у Речи, и почео сам да евангелизирам у средњој школи, где сам био изабран за председника Студентског већа. Држали су ме ван Удружења одличних ученика током мојих глупирања и измотавања, али у тој последњој години мој живот се толико променио, да сам на крају примљен у то Удружење, што је била велика ствар у нашем друштву тих дана. У исто време, учинио сам нешто заиста глупо. Паркирани поред пута, у некој врсти шуме, Марго и ја смо почели да се љубакамо (нисам сигуран да ли Американци још увек користе тај израз) (*to neck* – израз на

енглеском, прим. прев.) и како сам кренуо мало даље, полиција нам је закуцала на прозор – можете бити сигурни да се не сећам шта је полицајац био рекао. Како сам се успаничио, кренуо сам у рикверц и упао у јарак из кога нисам могао да се извучем. То је била најгора ноћ у мојим тинејџерским данима, јер је њен тата морао да дође да нас спасе и, пошто је био попио можда пар пића, оптужио ме је за ствари које нисмо ни били направили, тако да је мој однос с њом убрзо био готов. Увек се осећам лоше у вези с овим, јер знам да сам повредио ову младу девојку којој сам након тога изгубио сваки траг.

Још један сличан инцидент на црквеном паркингу довео је до краја лудим романсама у мом животу; сигуран сам да је то зато што су се људи молили. Одлучио сам се на пост од забављања и љубљења (само мало јастук), и то је трајало скоро две године. Следећа девојка са којом сам излазио била је Дрена, која је постала и моја жена.

Био сам изабрао да идем на Меривил, делом јер су имали плес сваки дан након ручка. Никад нисам тамо плесао и никад нисам ходао ни са ким тамо. То је било место где се одиграла већина мог раног хришћанског раста. Неки би рекли да сам био горљив за Исуса. Сваки слободан сат када нисам учио, евангелизирао сам или се молио, читао сам Реч или ишао на хришћански састанак. На невероватан начин ми је баптистички пастор цркве у једном мањем месту допустио да проповедам. Онда су се отворила врата за службу у затвору округа Блант (*Blount County Jail*), што је, када ми је било само 18 година, отворило даље врата да говорим Реч у затвору Нешвил, Тенеси (*Nashville State Penitentiary*).

У мој живот су дошле многе одличне књиге, као што је *The Passion for Souls* (Welch, 1986.), од Освалда Смита, и *Through Gates of Splendour* (Authentic Media, 2005.), Елизабет Елиот, као и многе друге. На мене је веома утицало то што сам радио дописни курс о томе како водити људе Христу. Када ме је

онај исти баптистички пастор повео на моју прву мисијску конференцију, путем у Чатанугу (*Chattanooga*) на библијски факултет који се звао *Tennessee Temple*, ствари више никад нису биле исте. Чак пре мог обраћења преко Јеванђеља по Јовану и лиге *Pocket Testament* која га је објавила и дистрибуирала, желео сам да видим да сви и на сваком месту имају ту дивну књигу. Као хришћанска 'беба', задобио сам око 1000 ученика из моје средње школе, који су обећали да ће је прочитати. Како сам више сазнавао о другим народима и видео колико много њих још није досегнуто, визија за досезањем, нарочито муслимана, почела је да расте у мом срцу и уму. Кад сам почео да схватам да су за то хитно потребне финансије, почео сам да продајем све што сам имао, како бих дао новац за светску мисију. Добио сам посао конобара у школском ресторану, како бих био у могућности да дајем више.

Током тог периода смо први пут отишли у Мексико у лето 1957. Убрзо сам почео помало да говорим шпански и утицај онога што сам видео и неки други фактори проузроковали су да желим да оставим *Liberal Arts Maryville College* и одем на Муди институт у Чикагу. Посебно сам желео да живим и евангелизирам у великом граду. Осетио сам укус тога близу свог дома када сам ишао да делим хиљаде трактата по подземној железници у Њујорку и онда сам, управо пре нашег одласка у Мексико, био укључен у познату кампању Билија Грејема. Чак сам и проповедао по улицама тамо.

Долазак на место као што је Муди библијски институт, био је велики шок, посебно када сам видео толико много привлачних девојака. Неколико њих ме је занело прве недеље, али сам очувао своје обећање и наставио пост од романсе. Кад погледам уназад, питам се да ли би ме, да сам пробао да пољубим неку од њих, плуснула својом великом Кинг Џејмс Библијом (*King James Bible*)! Наравно, Муди је имао књигу правила и изгледало је као да су строги у свему.

Моја страст за евангелизацијом одвела ме је до тога да је требало да узмем један филм из канцеларије у Мудију, која се налазила на седмом или осмом спрату; нисам знао да ће ми тај дан променити живот. Дрена је седела за столом у тој канцеларији. Када сам је угледао, као да ме романтична струја опалила и разбила ми пост, тако да сам се кретао према мети. За мене је то била љубав на први поглед, али чим сам рекао нешто што је испало глупо, за њу је то био страх на први поглед! Ништа се није десило, али је ипак пристала да се нађемо. Тада сам јој рекао: „Вероватно се ништа неће десити између нас двоје, али ако се ишта деси, као на пример брак, треба да знаш да ћу ја бити мисионар и да ће те вероватно појести канибали на Новој Гвинеји”. Како је на крају пристала да се уда за мене дуга је прича, укључујући и тешко заједничко лето у Мексико Ситију, након чега сам је оставио тамо и вратио се на Муди. То је водило до тога да се мој најбољи мексички пријатељ заљуби у њу и назове ме да ме пита да ли је то уреду. Ух, то је мене водило до озбиљног поста и молитве. Након што сам причао преко телефона с Дреном, убрзо је била на дугом путовању аутобусом назад за Чикаго. У свему томе сам био дубоко осведочен о свом недостатку практичне љубави и осећајности. Дрена се отварала, као и своје дубоке емотивне потребе. Наша веридба је могла да се прекине, да она није имала дубоко искуство са Исусом у тишини своје собе, где је спознала нешто од Његове сврсисходности. То је такође водило до исцељења неких физичких симптома који су је мучили дуго времена.

Никад нећемо заборавити тај велики дан, 31. јануара 1960., када смо се венчали. Није то био неки скуп догађај, а имали смо на уму да Дренин очух Хенри (*Henry*) није био хришћанин. Прича о његовом обраћењу Исусу много година касније нешто је за шта ћемо увек захваљивати Богу. Имали смо церемонију венчања одмах након јутарње недељне службе у баптистичкој цркви *Lake Drive*. Они нису имали своју зграду, тако да се ово

одиграло у школској гимнастичкој сали. Валтер Бочард (*Walter Borchard*) ми је био кум. Из Чикага је био дошао аутобус са нашим пријатељима, углавном студентима са Мудија. Дејл је проповедао моћну поруку на скупу, поменувши да је најбоља ствар коју могу да ураде за нас то да се моле, јер ћемо вероватно продати све поклоне и дати новац светској мисији. Како бих желео да нисмо изгубили ту стару касету са том поруком.

Када погледамо уназад на брак који траје педесет и пет година, шта можемо да кажемо да буде од помоћи вама који читате? Вратимо се на 1970-е, када сам кренуо да пишем књигу о браку и одлучио се за наслов *The Revolutionary Marriage* и чак сам имао и главне тачке. Истина је да је требало да научим више како да порадим на свом браку, уместо да пишем о томе. Овде су неке од лекција које сам научио испут:

1. Наш брак се заснива на Библији. То му је практични темељ, увек чекати на Христа као центра свега. Живот на спрату иза наше књижаре у Мексико Ситију, када смо се тек венчали, донео је неке изазове и морао сам брзо да научим да је брак заиста Божији програм за докторат у посвећењу. Читали смо *Revival in the Home*, једно од поглавља *Пута Голгоме*, од Роја Хесиона, и научили много о скрушености, понизности и Духом вођеном, распетом животу. Све ове године, изнова и изнова сам схватао да имам праву особу за животног партнера и, Његовом милошћу, били смо потпуно верни једно другом, чему многи изгледа да се смеју данас. У Библији смо видели да не постоји друга алтернатива. То што смо на прво место ставили људе који су изгубљени и њихову потребу да буду досегнути, свакодневно је имало велики утицај на нас.
2. Замисао из *Revolution of Love* – о чему пишемо и проповедамо и покушавамо да практикујемо, заједно са стиховима из 1. Коринћанима 13 и других стихова као

темеља, био је један од најважнијих аспеката нашег брака. Ја посебно нагињем ка екстремизму и неосетљивости, и Бог је морао то да сруши и позабави се мноме. Цели свој живот сам имао проблем са нестрпљењем. Моја мржња према греху и било којој врсти поноса помогла ми је да се понизим и брзо покајем. Чудо милости које ме је ослободило од љутње у најранијим данима хода са Богом било је битан фактор у нашем заједничком ходу и у мом вођењу покрета. Још увек су постојали повремени промашаји за које је требало брзо да се покајем, али до дана данашњег сам тужан због тренутака када бих повредио своју жену и касније сопствену децу, изливима љутње или нељубазном речју. Долазак у Енглеску из Шпаније, где се родио наш први син, Бењамин, био је велики корак за нас. У то време сам читао важно дело Билија Грејема, *'Freedom From The Seven Deadly Sins'* (Zondervan, 1963.), које ме је довело до понизности и веома сам захвалан Господу за ту књигу. Како сам пре споменуо, као млади хришћанин, такође сам имао обичај да стално читам његове радијске проповеди. И друге његове књиге, као што је *Мир с Богом* и *The Secret of Happiness* (Thomas Nelson, 2002.) биле су кључ постављања темеља у мом животу.

3. Наша жеља да досегнемо људе за Бога Његовом речју на локалном нивоу и по целом свету, заједно са започињањем читавог новог мисијског покрета, увек је доносила финансијски притисак и изазове, и водила ме у екстремизам који је Бог изгледа користио, али такође је збуњивао неке људе и моју сопствену жену. Стављао сам акценат на стихове из Луке 14,33: „Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.” Тај изазов нас је већ водио да продамо скоро све што смо имали. Други су нас следили у томе, али то је

понекад водило осуђивању оних који су изгледали као да траће паре. Потребна нам је равнотежа коју би подржали стихови из Филиплана 4,19. Почињали смо да учимо више о мистерији, како ствари које делују тако добро могу да имају и тамну страну. У наш дотадашњи црно-бели свет почела је да улази сива боја и од тада се повећава. Можете ли да погодите зашто су нам последњи стихови Римљана 11 били тако важни?

*О дубино богатства и премудрости и разума
Божијег! Како су неиспитиви Његови судови
и неистраживи Његови путеви! Јер ко позна мисао
Господњу? Или ко Му би саветник? Или ко Му
напред даде шта, да му се врати? Јер је од Њега
и кроз Њега и у Њему све. Њему слава вавек. Амин.*

4. Највећа мистерија, како смо се кретали по брачном путу, било је толико неодговорених молитава, чак у подручјима о којима је тешко причати. Били смо почели да се боримо с великим нападима обесхрабрења, често повезаним с разочарањем. Године живота у Индији са троје деце, године у Катманду, Непалу и онда на *Logosu*, дале су нам бескрајне могућности да учимо и растемо заједно. Осећао сам Дренину помоћ и подршку кроз све то и сећам се да је само пар пута изазрила незадовољство, чак и усред жара битке.
5. Депресија је некако ушла у Дренин живот средином 1970-их, што нас је ухватило неспремне. Једна жена која ме је суочила с тим током тог периода указала је да сам ја вероватно део тог проблема. Бог ме је сломио и показао ми које промене треба да направим у свом животу и начину на који се понашам као муж и отац. Након једне године Дрена је изашла из тог мрачног периода и то се никада

више није поновило. Тужни смо због поједностављених одговора које неки хришћани, и чак неке књиге, дају кад је ова комплексна болест у питању, и по мом мишљењу, екстремна учења исцељења (а ја верујем да Бог исцељује) повредила су више људи и тело Христово у целини, него што ћемо икада знати. Једна црква у Америци која је отишла у крајност ставом: „никад не ићи доктору”, има своје гробље и чак је пре двадесет пет година тамо било преко седамдесет сахрањених, већином деце.

6. На који начин се суочавате са критиком важан је део вођства, а мени је то понекад било тешко и био сам лично повређен. Никад нисам чуо много критике на рачун нашег брака или моје жене, али је било тешко носити се са оним што јесмо чули, често из друге руке. Главни део вођства и вашег хода с Богом биће испитиван до сржи, када ће и ваш брак бити критикован. Због Божије милости, сигуран сам да никад нисмо заиста чули неке од најгорих трачева и критика, посебно ако сте у првој траци, покушавајући да евангелизирате цео свет. Био сам веома благословен да увек имам лојалне људе као што су Дејл Ротон, Питер Мејден и други за које сам знао да су често стали у моју одбрану. Много је теже вођама који немају тако верне пријатеље и колеге.
7. Кад погледам уназад схватам да сам научио веома много од својих критичара и од блиских пријатеља који би ходали у светлу са мном ако би видели нешто у мом животу и служби, што је требало да се промени. Бог нам је показао у својој Речи и хришћанским књигама да је немогуће било шта радити без критике. Ми увек покушавамо да волимо оне који нас критикују и тражимо Божији благослов над њима. Никад нисмо били изненађени снагом трача. Истина

је да смо били, и јесмо, срећни и испуњени већину времена, чак и усред тих јединствених последњих година, када су се многе ствари промениле, посебно у подручју здравља. Срећни смо што имамо толико много људи који се моле за нас и неки од вас који читате ово у тој сте категорији. Захваљујемо вам свима из свег свог срца и надамо се да ћете наставити да се молите.

8. Равнотежа је постала једна од најважнијих речи у нашим животима. Равнотежа између посла и породице. Равнотежа између узимања и давања. Равнотежа између пружања и примања. Равнотежа у смислу ходања још једне миље да се досегне више људи и успоравања да се проведе лепо време са породицом. У својој старој Библији сам имао неколико спискова примера за равнотежу. Једна од мојих књига носи првобитни наслов *The Revolution of Love and Balance*.
9. Деца и унуци увек промене ваш живот. Захвални смо Богу за наше троје деце и петоро унучади. До сада не следе сви Господа Исуса, али ми их волимо и покушавамо да будемо најбољи родитељи и бака и деда што можемо. Имамо предивне и невероватне моменте заједно, укључујући путовања и празнике. Да будем искрен, ми смо веома свесни промашаја и увиђамо суптилност онога што сада називам „нереалним деструктивним идеализмом”. Кад се поставе високи циљеви као што смо их ми поставили, разочараћемо се. Неки нехришћани не би ни размишљали о овим стварима као о промашајима. Зато су нам књиге, као што је *Зашто је милост тако чудесна?* (*What's So Amazing About Grace?*, Zondervan, 2002.), од Филипа Јансеја (*Philip Yancey*) и *The Grace Awakening*, од Свиндола, биле тако важне. А шта можемо рећи о даху свежег ваздуха књиге *The Ragamuffin Gospel* (*Multnomah*,

2005.), Бренана Менинга (*Brennan Manning*), који је недавно отишао Господу? Посебно у тим раним данима, легализам је ушао и у наш покрет и у наш дом, и донекле направио штету. Сада морамо да практикујемо 1. Петрову 5,7, где пише: „Све своје бриге баците на Њ јер се он брине за вас”, и прихватимо Његово опроштење. Без РАДИКАЛНОГ опроштења, радикално учеништво никад неће функционисати.

ПОГЛАВЉЕ 8

ГРЕШКЕ КОШТАЈУ

Дугујем пуно својим родитељима који можда нису знали Исуса лично током мог детињства, али који су имали много хришћанских вредности и учили су нас да разликујемо добро и зло. Они су ми помогли да научим како да напорно радим, чак у раним годинама, што је поставило значајан темељ у мом животу пре него што сам дошао Исусу. Радећи пуно у школи, спорту и покрету младих извиђача такође ми је помогло више него што сам вероватно био свестан. Извиђачи су ме послали на један курс напредног вођства када сам био веома млад. Реците ми, да ли мислите да ме живи Бог припремао за нешто што никад не бих могао да замислим у тим младим данима?

Брзо сам научио да грешке могу да коштају и донесу тешкоће на више начина. Направио сам једну грешку као мали дечак, тиме што сам балансирао новчић на свом носу, који сам затим прогутао. Моја мама је инсистирала да дођем кући из школе сваки пут када бих морао да идем у тоалет. Основна школа „Вашингтон” је била близу наше куће, у авенији *Van Houten*, број 243, у Вајкофу у Њу Церзију и тако смо добили новчић назад! Направио сам још једну грешку на замрзнутом језеру током сезоне клизања и пао кроз лед. Неко ме је ухватио и извукао напоље. Читали смо о другима који су направили исту грешку и изгубили живот.

Цео свој живот, посебно након што сам постао Исусов следбеник, био сам страствен читалац. Оно што сам прочитао,

укључујући књиге, новине, магazine, чланке и сад небројене додатке у имјеловима, помогло ми је да напишем ову књигу. Гледање многих филмова на ДВД-овима, посебно документарца, такође је било од велике помоћи. Ниједна књига није важнија од Библије, за коју верујем да је Божија реч. Она је пуна прича о великим успесима и великим промашајима и треба да учимо и из једног и из другог.

Изгледа да, без обзира шта читате, увек ћете читати о грешкама које су људи направили. Мислим да је важно да ми, као они који верују у Христа, не сматрамо све грешке грехом. Оне можда имају неки корен у нашој палој природи, али нису увек отворени грех за који морамо одмах да се покајемо. Сотона воли да користи наше грешке да нас обесхрабри или натера да лоше мислимо о себи. Када дозволимо себи да потонемо и обесхрабримо се, отварамо се греху или погрешним ставовима и понашању и онда упаднемо у много већу духовну невољу. Дакле, велика лекција коју треба да научимо је да, када направимо грешку, морамо да се вратимо уназад, потражимо план Б и гурамо даље. Свима би нам могла помоћи књига *Second Choice (Paternoster, 2000.)*, од Вив Томас (*Viv Thomas*).

Историја показује грешке које су имале домино ефекат, када једна води другој. 1988. смо изгубили свој први брод, *Logos* (који је у једном периоду био дом целој нашој породици, захваљујући Господу, седамнаест година активне службе), због неких подводних стена у Бигл каналу (*Beagle Channel*), на самом југу Чилеа и Аргентине. Истраживања су показала серију грешака од стране различитих људи, које су водиле до тог кобног дана. Међутим, Бог је био милостив и није изгубљен ниједан живот, а Он је искористио публицитет који је произашао из те грешке, што је била државна вест – посебно у Великој Британији, како би се помогло да се нађу средства за још бољи брод, *Logos II* (који је касније водио до *Logosa Hope*). Не желим да узмем превише времена овде, да пишем и о страшним

аутомобилским несрећама ових педесет и седам година, које су увек биле последица – да, погађате – ГРЕШАКА.

Историја такође показује да свако прави грешке и сигурно да је што МАЊЕ ГРЕШАКА, ТО БОЉЕ. Не смемо дозволити да нас оно што верујемо о Божијој суверености, или што ја зovem збркологијом, спречава од снажне здраворазумске преданости да чинимо ствари исправно и да направимо што је мање могуће грешака. Желео бих да сам на библијском факултету који сам похађао некако упозорен колико је живот тежак и са колико ћемо се много проблема и потешкоћа сви ми суочити. Треба да поново прочитамо и проучимо прва поглавља Јаковљеве и Прве Петрове посланице и многе друге одломке. Никад нисам схватао да је за многе људе велика ствар само то да имају новац за храну и да то захтева пуно дисциплине и напорног рада.

Сваку радост имајте, браћо моја, кад падате у различне напасти, знајући да кушање ваше вере гради трпљење; А трпљење нека дело довршује, да budete савршени и цели без икакве мане. Ако ли коме од вас недостаје премудрости, нека иште у Бога који даје свакоме без разлике и не кори никога, и даће му се.

Јаковљеваа 1,2-5

Кроз своју службу, укључујући и ОМ, изгледа да смо пренаглашавали молитву, веру и духовни живот, дајући погрешан утисак да ако имамо то све, све ће бити уреду. Сада, када гледам уназад шездесет година у Христу, видим да за многе људе чије сам животе пратио годинама, није СВЕ ИСПАЛО УРЕДУ! Постоји пар њих, који су се, након вере, молитве и евангелизацијског живота ОМ-а, вратили кућама и нису могли да добију посао или га задрже. Неки од бракова

оних који су се срели у ОМ-у распали су се, често због тога што нису размишљали о неким проблемима с којима ће се суочити у будућности. Ако саставимо ово с другим грешкама које лако направимо, имаћемо формулу за проблем, често велики. Многи нису били успешни у својим службама или пословима или чак у свом браку. Сретао сам такве људе све време и покушавао да им причам о радикалној милости. Рекао бих: „Ако сте промашили план А, онда слава Богу да и план Б може да буде исто тако добар.” Неки су направили много грешака и имали много промашаја и осећају се да су вероватно на „плану Х или М”. Кажем: „Хвала Богу за велику азбуку.” Људи се обично смеју када то кажем али на крају крајева, то није смешно. Такве грешке су могле да се избегну. Могли смо да спасемо и себе и друге многих невоља. Морамо да се чувамо од било ког облика фатализма. Морамо озбиљно да схватамо сва библијска учења у свим духовним и практичним подручјима, иначе зашто бисмо у њој имали Приче Соломунове?

Грех је на много начина озбиљнија ствар од грешака, али често су оне комбинација греха и старомодне глупости. Или, да кажем то блаже, недостатка мудрости и разлучивања. Један од разлога што сам тако жестоко читао било је то да учим из грешака и промашаја других, а током свог живота прочитао сам о око хиљаду њих.

Овде је оно што сам научио о томе како можемо да избегнемо грешке:

1. Натопите се Божијом речју, предајте се молитви и свим аспектима духовног хода с Богом. Говорио сам о томе у својим другим књигама. Био бих срећан да вам их пошаљем на поклон, тако да, ако сте заинтересовани, молим вас пошаљите ми имејл.

2. Будите дисциплиновани у свим основним подручјима живота – покушајте да се чувате легализма на сваком кораку који предузмете.
3. Пуно читајте и проучавајте. Направите систем како да запамтите важне информације.
4. Записујте ствари. Ако путујете, имајте листу ствари које не смете да заборавите. Нови типови телефона и других уређаја могу да буду од помоћи, али то и даље захтева дисциплину.
5. Планирајте унапред и израчунајте цену, како нас и упозоравају последњи стихови 14. поглавља Јеванђеља по Луки. Могао бих да напишем цело поглавље о овом важном концепту, а неке од највећих грешака које сам видео учињене су у овом подручју. Свакакви људи су ми долазили и причали о својим великим визијама и сновима, али већина њих се никада није остварила или није дуго трајала. Често се није израчунала цена или људи нису били спремни да је плате.
6. Када имате времена, покушајте да мислите о „за” и „против” сваког одређеног корака који желите да направите.
7. Покушајте да тражите савет. То има своје недостатке, као и многе ствари у животу, јер можете да добијете погрешан савет, зато увек пажљиво извагајте лична пророштва.
8. Колико је могуће, планирајте унапред. Двапут проверите све датуме, уговорено време, и покушајте да срачунате шта ћете радити ако ствари крену погрешно. Имајте план Б негде у својој глави. Ако путујем возом, увек покушавам да ухватим ранији воз, него онај који би ме довезао тачно на време.

9. Многе од наших грешака су направљене када смо у покрету. На један начин, морамо да научимо да будемо професионални путници који уче из својих и туђих грешака. Једном сам био сам на железничкој станици у Франкфурту и, када сам склонио поглед с моје актовке (за мање од минута!), она је нестала и никад је више нисам видео. Срећом, лопов није узео мој лаптоп ни пуно вредних ствари. Колико је могуће, чувајте своје вредне ствари уз себе. Постоје каишеви за новац или нека врста торбице која се стави око појаса. Тужно је рећи да је у свему томе живот много тежи за жене него за мушкарце и оставићу њима да пишу о тим стварима. Проверите да ли имате фотокопије кредитних картица, пасоша, итд.
10. Пошто пре или касније сви ми оставимо негде вредне ствари, требало би да развијемо стратегију да то не радимо. На пример, након што напустите неку просторију, вратите се и проверите поново да нисте оставили ништа иза себе. Посебно проверите све утичнице да видите да ли сте оставили телефон или пуњач. У свему овоме, што више можемо да будемо негде удвоје, уместо сами, то боље. Стекните навику да пазите једно на друго и како да учите једно од другог. Допустите да понос умре и ходајте у понизности, спремни да брзо признате слабе стране.
11. Развијте добар систем копирања свих адреса, бројева телефона, итд. Моји фолдери у мом лаптопу сада су кључни делови мог живота. Какав добар алат да се користи у Божијем делу. Имам малу црну књижицу са бројевима телефона и не можете замислити колико је коришћена. Ако заиста волимо људе и желимо да их охрабримо, ићи ћемо миљу више да сачувамо њихове основне податке. ОРГАНИЗОВАТИ СЕ, ОРГАНИЗОВАТИ СЕ, ОРГАНИЗОВАТИ СЕ! Књига Гордона

Мекдоналда (*Gordon MacDonald*), *Ordering Your Private World* (*Thomas Nelson*, 2012.), помогла је многим људима. Ако пуно читате, наћи ћете све врсте практичних савета о скоро сваком аспекту живота, а само по себи је велика грешка ако не научите нешто из тога.

12. Научите да чујете, оно што ја зovem „упозорење Духа Светога”. Један предиван мисионар који је шетао по брдима Енглеске, није имао праве ципеле за то. Ходао је преблизу ивице литице, оклизнуо се, пао и погинуо. Никад нећу заборавити телефонски позив који сам примио следећег дана, када сам чуо за смрт тог драгог пријатеља. Жена једног другог мисионара оклизнула се на брду близу једне литице и погинула. Када бих испричао пар стотина сличних прича за које знам, могли бисте боље да разумете зашто издвајам време да напишем ову књигу и, посебно, ово поглавље. Не сумњам да ћу, ако људи обратe пажњу на ово што овде пишем, спасти животе, а заиста уживам у томе да то радим.

Можете, наравно, да додате нешто овој листи или да је присвојите, али не смем више места да заузимам овде. Можда мислите да овај „како да” водич није толико битан у поређењу са свим духовним порукама о Христовом животу и учеништву, али то је врста грешке у нашем размишљању. Морамо изнети све под силу и вођство Духа Светог. Створени смо на слику Божију. Имамо слободну вољу и на људском нивоу ћемо се одлучити за своју судбину. Ви одлучујете шта ћете радити, где ћете ићи и како ћете се понашати, у сваком сату свакога дана. Морамо да растемо и сазревамо у сваком подручју живота. Чак и у мојим годинама постоје лекције које треба да научим.

Свако важно библијско учење и библијска стварност мора да се изнова научи у различитим фазама наших живота. Не треба само да живимо како ваља, треба да научимо и будемо

спремни и да умremo како ваља. Како старимо, морамо да обратимо пажњу на ССГ. Неко ме је питао неки дан шта то значи. „Па”, рекао сам, „то је старосни синдром глупости”. Проблем је што се сада у нашој култури то проширило на све старосне групације.

Завршићу ово поглавље великим речима из Јаковљеве посланице 1,22: „Будите пак творци речи, а не само слушачи, варајући сами себе.” Препоручујем вам да добро проучите Јаковљеву посланицу.

ПОГЛАВЉЕ 9

ВОЂЕ КОЈЕ БОГ КОРИСТИ

Пишем ово поглавље на једном посебном месту на западној обали Велса (*Wales*), које се зове *Hookses*, где је много својих списа написао један од великих хришћанских вођа двадесетог века. др Џон Стот, који ми је постао близак пријатељ, и чије књиге до данашњег дана имају велики утицај по свету. Надам се да ћете прочитати многе од њих. Тужно је да, посебно у Америци, одређени људи, ако споменете његово име, изнесу то да је он порицао постојање пакла, посебно вечне казне, што уопште није тачно. Веровао је да су људи ван Христа изгубљени. Лично сам причао с њим о томе. У једној од својих књига, писаној посебно као одговор на тешка питања које неки либерални теолози постављају, дотакао се могућности неке врсте уништења, и такође смо причали и о томе. Многи велики Божији мушкарци и жене су се борили са тиме како пакао заправо изгледа. Сећам се да је Били Грејем рекао да је то углавном одвојеност од Бога.

Од свог обраћења сам покушавао да живим цели свој живот у светлу ове истине, коју још не разумем у потпуности. Помогло ми је размишљање о Божијој праведности. Универзализам је популарнији него икад, али Џон Стот није ишао тим путем и сигуран сам да је то један од разлога због којих је био толико посвећен глобалној мисији. Чуо сам га да је рекао у својој поруци великог послања да је једна од највећих борби цркве наших дана искључивост Јеванђеља. Исус је рекао: „Ја сам пут и истина и живот; нико неће доћи к Оцу до кроза ме” (Јован 14,6).

То ме води до главне поенте овог поглавља, што је молба да се боље разуме широка разноликост људи које Бог користи у вођству, и мушкараца и жена. Да ли можете да замислите број вођа које сам срео и у чијим црквама сам говорио? Да додам томе све различите врсте вођа у мисијским и другим организацијама. Да, има их хиљаде и да, слушао сам хиљаде порука, од којих су многе на касети или некој другој аудио форми. Плус, читао сам о свим главним вођама поменутих у Библији.

Имамо широк спектар књига о вођству и бескрајне аутобиографије и биографије Божијих људи и жена, уназад до почетка времена. Читао сам и разматрао многе и прелистао још више њих. Сада нам долазе брже него икад и један од најважнијих аспеката моје личне службе је да говорим вођама и такође да радим на расподели изванредних материјала о вођству. Две врхунске књиге данас су *Духовно вођство* (*Spiritual Leadership*, Moody, 2007.) од Освалда Сандерса (*J. Oswald Sanders*), која је преведена на многе језике, и *Вођство у љубави* (*Leading with Love*), од Александера Штрауха (*Alexander Strauch*). Ја сам чврсто изнео неке од својих погледа у својој брошури *Вођство пробуђено милошћу*, што су у ствари два кључна поглавља из моје књиге *Out of the Comfort Zone*.

Поново, ако не прихватате оно што ја зovem збркологијом, вероватно се нећете сложити с оним што покушавам да кажем овде. Чврсто сам уверен да Бог делује моћно кроз широки спектар различитих вођа и различите стилове вођства.

Неке књиге и учитељи имају веома високе идеале за вођство, а неки су тако догматични, да су други стилови, који се разликују од оних постављених у њиховим књигама, осуђени или се на њих гледа с висине. Ја покушавам да упозорим људе на тај деструктивни идеализам који изоставља фактор радикалне милости и на крају оставља људе обесхрабрене, збуњене или чак потпуно уништене.

Историја другачије доказује. Све врсте вођа и тимова вођства били су моћно коришћени да благослове, дисциплинују и поуче Његов народ и доведу десетине милиона Господу Исусу по целом свету. Ми смо главни дистрибутери књиге Чуа Ви (Chua Wee), *Learning to Lead (Authentic India, 2010.)*, али смо деценијама такође гледали како он води главну цркву коју је основао у Лондону, након што је био међународни вођа целог ИФЕС покрета. Спојите то с књигом *Servant Leadership for Slow Learners (Paternoster, 2002.)*, од Дејвида Ландија (*David Lundy*) и имаћете јединствену комбинацију. Приметио сам да многе вође које су у ствари највише постигле, нису следиле овај стил. Они су често били аутократе и обично су били оптужени, барем неки од њих, да су диктаторски настројени или чак злостављачи. Читао сам књигу о злостављачком вођству по којој је, колико ја могу да видим, скоро сваки динамичан вођа који покушава неком страшћу и емоцијом да убеди људе да служе и воле Исуса свим својим срцем, умом, душом и снагом, сматран злостављачким. Неки људи, кад дођу под ауторитет такве особе, не желе да прихвате јаку поруку и онда ће у неким случајевима покушати да пронађу слабост у тој особи која излаже ту поруку. Да будемо искрени, постоје многи библијски стихови, који, ако их гласно прочитамо, делују злостављачки. Покушајте са „Знам твоја дела да ниси ни студен ни врућ. О да си студен или врућ! Тако, будући млак, и ниси ни студен ни врућ, избљуваћу те из уста својих.” (Откривење 3,15-16). И затим Лука 14,33: „Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.”

Нама је заиста потребно пуно мудрости да знамо како да користимо ту јаку реч – „злостављачки”. Сећам се једне жене у једном од мојих тимова пре неколико година, за коју сам мислио да улеће у брак и када сам покушао само да је убедим да успори мало, окренула се против мене и оптужила ме да сам особа која воли да контролише све око себе. Након тог тешког разговора,

стао сам уз њу и чак присуствовао венчању и прослави, али како сам и мислио тај брак се окончао након пар година.

Једна ствар коју засигурно могу да кажем, након шездесет година у некој врсти вођства, јесте да је оно веома захтевно. Сви ми смо несавршени као вође и имамо своје слабости које некад воде до очигледног греха. Сви људи које покушавамо да водимо и којима покушавамо да помогнемо такође имају слабости, које понекад воде у грех и онда, какав ћемо резултат имати? Често један велики неред! Повређене људе, сломљена срца и разочарања. Толико много њих који дођу под наше вођство данас, већ су много повређени, понекад чак сексуално злостављани, да је крајње тешко водити их и помагати им. Већина вођа је заузета и пренатрпана, и често је то зато што покушавају да воле и служе Исусу и Његовом народу. Додајмо томе напор да се евангелизира, те дружење са много пријатеља нехришћана, и гледате у немогуће. Ствари ће кренути погрешно. Људи ће бити повређени. Због тога мени, без горуће стварности 1. Коринћанима 13 која би требало да тече из наших срца, и понизности и скрушености које иду уз то, често постаје немогуће да идем напред. Гледао сам и читао о стотинама вођа и њиховим разлазима и свађама. Видео сам заменике вођа како покушавају да свргну такозваног броја један. Када се укључе муж или жена, све постаје још бизарније.

Потребан је високи ниво духовне стварности наспрам вођа са снажном вољом, како би се радило заједно. Неке књиге о вођству изостављају поруку крста и распетог живота:

*Јер ја законом закону умрех да Богу живим;
с Христом се разапех. А ја више не живим, него
живи у мени Христос. А што сад живим у телу,
живим вером Сина Божјег, коме омилех, и предаде
себе за мене.*

Чуо сам да неко каже да је најбржи раст цркве изазван њеним расколима. Мисао да Бог не може да ради када постоји грех у табору звучи добро и неко може да мисли да постоји нека старозаветна прича која то поткрепљује. Имамо само један главни проблем! То једноставно није истина. 2000 година црквене историје показује да Бог чини велике ствари и спасава мноштво људи усред грешних, збрканих ситуација.

Хајде да се чувамо од тога да будемо превише ускогрудни у односу на наша осећања о томе како Бог ради кроз људе. Можемо да имамо своја уверења о томе како треба да водимо, али не критикујмо брзо људе који имају другачији стил. Разне цркве имају све врсте облика вођства. Да, лично верујем да су неке боље од других, али је много теже то проценити него што сам некада мислио. Тешко да постоји иједна црква или хришћанска мисијска организација која није нешто забрљала и која нема своје проблеме, и да, своје грешно понашање. У неким случајевима сам направио чврсту одлуку да се повучем и не мешам. Али, не могу рећи живом Богу да се не меша. Он ће наставити да нас изненађује начином на који Он користи све врсте вођа у свим врстама ситуација, укључујући и оне које су веома збркане. Да, то је збркологија великих размера.

Неко ко ово чита неће бити уверен, али ако бих могао да седнем с вама и испричам вам више од хиљаду случајева које сам видео и о којима сам читао, а који су ме усмерили овим путем, онда мислим да бисте можда чак постали уверенији него што сам и сâм. Ако сте веома млади, такође ће вам ово бити тешко да схватите, или ће вас чак збунити. Како год, молим вас да не чекате да остарите како бисте научили ове вредне лекције. Зароните се сада у добре књиге о вођству, полазећи од саме Библије.

ПОГЛАВЉЕ 10

ОБОЖАВАЊЕ, ХОД И ЗАДИВЉЕНОСТ

Управо сам ходао и славио поред *Hooksesa* куда је Џон Стот често шетао и гледао птице. Бацио сам поглед на његову канцеларију и кућицу, где мора да је имао неке предивне моменте. Многе од његових књига биле су на полицама, укључујући и биографију од два тома. Нашао сам нову књигу коју нисам видео раније, а коју је лекторисао Крис Рајт (*Chris Wright*), који је сада вођа организације *Langham Partnership*, која је власник овог места. Њен назив је *John Stott: A Portrait by His Friends* (IVP, 2011.). Волео бих да сам могао само да седнем и целу је прочитам.

Шетао сам обалом Пемброкшира (*Pembrokeshire*) много пута, посебно са својим посебним велшким пријатељем Вејном Томасом (*Wayne Thomas*) с којим ме је упознао Даг Бартон (*Doug Burton*), оснивач хотела *The Haven*, недалеко одавде, у Пембруку (*Pembroke*). Вејн је био далеко од Бога, често живећи екстравагантним животом с много алкохола и свиме што иде уз то. Достављао је торте за *The Haven* и срео се с бившим каскадером из Сједињених Држава, Чаком Коксом (*Chuck Cox*), што је водило његовом снажном обраћењу. Даг му је рекао да оде на један од мојих састанака у Кармартен (*Carmarthen*) и након тога ме је возио дугим путем назад до фарме у Квантоку (*Quantocks*), изван Тонтоне (*Taunton*). То је место на које смо Дрена и ја ишли већину година како бисмо променили темпо и одморили се, како су нам организовали Дејв и Мери Хутон (*Dave u Mary Hawthorne*), који су нам постали

веома блиски пријатељи. То је био почетак дугогодишњег пријатељства. Често смо заједно шетали овим обалама. Вејн се на крају прикључио ОМ-у, радећи са мном, где је срео предивну колегиницу у Француској, Хилари (*Hilary*), с којом се касније оженио, те су постали вође и водитељи нашег ОМ центра за конференције, у *West Watchu*, и *Zapadnom Saseksu (West Sussex)*. Сада, заједно са своје две одрасле ћерке, служе у нашој бази у Америци, у Тајрону, у Џорџији (*Tyrone, Georgia*).

Шетња и, приличан број година трчања, били су важан део мог живота. Често сам комбиновао то двоје са слављењем, молитвом и обожавањем. Увидео сам да је лакше славити усред Божије творевине него у некој врсти зграде пуне људи, али наравно, верујем у обоје. Да будем сам с Богом био је главни део мог решавања стреса и свих изазова вођства. Посебно сам фасциниран водом, кањонима, кланцима и стеновитим обалама.

Моја омиљена места, уз швајцарске Алпе (посебно док у возу снимам белешке за нека писма на диктафон) су сви национални и државни паркови јужне Јуте и северне Аризоне, укључујући Брајс, Арчис, Зајон и Гранд кањон (*Bryce, the Arches, Zion* и *the Grand Canyon*). Бог ми је у својој милости и љубави дао да посетим ова места много пута, с много различитих људи, као и са својом децом и унуцима.

У ствари, сада седим на прозорској дасци и гледам преко прелепе обале с Милфорд Хавена (*Milford Haven*) негде у даљину, где је, сећам се, био и *Logos*, пре много деценија. Моја молитва је да многи од вас прочитају *The Logos Story (Paternoster, 1992.)* и *The Doulos Story (BookRix, 2014.)*, које је написала Елејн Ротон (*Elaine Rhoton*), као и *Logos HOPE (BookRix, 2014.)*, од Роднија Хјуи (*Rodni Hui*) и Џорџа Симпсона (*George Simpson*). Бићете запањени тиме како је Господ користио службу с тим бродовима. Ко зна, можда ћете чак једног дана завршити служењем на неком ОМ броду.

Мој ум се враћа на време када смо Џон Стот и ја служили заједно на *Logosu II* у Лондону. Нас двојица смо били веома различити и када ме је први пут чуо да говорим у Урбани, касних шездесетих, био је прилично узнемирен недостатком библијског садржаја у мојој поруци (која је углавном била моје сведочанство), а када ме је суочио с тим, почео сам да плачем. Нисмо били свесни да је то почетак дугогодишњег пријатељства. Што смо више причали и служили заједно, више смо схватали колико имамо заједничких тачака и он је постао значајан финансијер ОМ-а. Каква је радост била да недавно проповедам у цркви *All Souls*, где је он био вођа и пастор толико година.

Ово све пишем да охрабрим људе да нађу равнотежу у својим животима. Надам се да сте читали нешто на ову тему у некој од мојих других књига, али не могу да пренагласим важност тога, посебно проналажења праве уравнотежености између оних делова посла и службе који су вам прилично суви у служби и оних активности које вас стварно обнављају.

Чак је и у вашем проучавању Библије од кључне важности да неки стих који вам је посебно снажан посматрате у односу на друге стихове Писма. Узимати стихове ван контекста, посебно из Старог завета и ударати њима људе по глави није исправан начин. Никад не престаје да ме чуди погрешно тумачење Писма, посебно Старог завета. Ми наравно узимамо стихове које желимо и остављамо оне који нам се не свиђају или које не разумемо. Тужно је гледати тако много пријатеља и верника који иду у различите крајности и застрањивања. Људи буду ухваћени у различите екстремне погледе који често круже у разним екстремним једностраним имејловима, што ретко даје пуну слику обе стране приче.

Када сретнем такве људе, они често делују веома негативно и чак огорчено и љуто. Причати с њима тера ме да мислим да селективно читање (читање само о једној страни проблематике) делује горе него да се уопште не чита. Свако с било каквим

образовањем и искуством зна да се не може веровати свему што се прочита, јер чак и хришћанске књиге, часописи и новине понекад претерују или су погрешни. Чак неке од главних новина доминирају само једним погледом на ствари. Постоје небројене секте и екстремне групе које пропагирају своје „ствари” свуда по свету. Понекад дође до извињења, али тако често у тако малом броју примерака, да их многи пропусте. За неке горуће имејлове и блогове докаже се да су сасвим лажни. Све врсте теорија завере круже окол, неке старе као брда, а неке прилично нове. Здравље, религија и политика су главна подручја бескрајних генерализација, полуистина, претераности и чистих бесмислица. Када су људи затворени у одређеној политичкој странци (која не мора да буде погрешна), понекад је немогуће да виде било шта позитивно што друге странке можда кажу или раде. Ја често видим недостатак здравог разума и равнотеже у ономе што људи кажу, а то укључује и доста проповеди које сам слушао.

Људи често нису у стању да разумеју колико њихов сопствени темперамент и повреде утичу на оно што верују и о чему причају. Наравно, они који имају црно-бело мишљење посебно су рањиви у овом свету у ком постоји толико много сивог. Као посвећени верници који верују у Исуса и Његову реч имамо основне теме за које осећамо да је јасно да су црно-беле. Постоје подручја где је потребно црно-бело мишљење, као што је на пример, „Не убиј” (Излазак 20,13), а чак и у томе постоје хришћани који се не слажу једни с другима, посебно у вези с поседовањем оружја и ратом. Узнемирио сам људе којима сам, након што они изнесу своје велико мишљење о нечему, указао на комплексност. Чињеница да сам провео седамдесет година читајући, проучавајући и служећи у хиљаде цркава, у скоро стотину нација, изгледа да не значи пуно. Оно што је заиста застрашујуће је то што, кад неки људи настављају да клизе по екстремним путевима, изгледа да постану неуротични (ако то већ нису били), и како тужна постане цела ствар.

Бојим се да унутар цркве рађамо целу нову сорту фарисеја, што такође доноси поделе, забуну и на крају обесхрабрење и губитак вере. Ово се чак дешава и унутар породица. Зар не можемо, са својим јаким уверењима, да будемо понизни и да схватимо да можда нисмо били у праву? Зар не можемо да видимо више страна једне теме? (Ох, то је напорно у нашем свету брзог 'пошаљи поруку' живота.) Зар не би требало да учимо од интелектуалаца и посебно Божијих људи и жена који пишу о скоро свакој теми на свету? Генерализација муслимана (и многих других људи), која често укључује предрасуде и језик мржње, требало би да буде брига свих нас. Неке књиге хране ватру, а све врсте људи сада тврде да знају тако много о исламу. Можда нисам у праву, али видим веома много поноса, нестрпљења и ароганције, а тако мало Исуса, понизности и скрушености.

То понекад и јесте велики камен спотицања за оне који покушавају да досегну те разне народе Јеванђељем. Када сретнемо некога с ким се не слажемо, на пример, у политичким или доктринарским питањима, да ли смо више заинтересовани за то да им променимо поглед на ствари или да их видимо да долазе Исусу? Или ако је верник, да пружимо своју љубав, проширимо заједништво и саслушамо њихову причу? Један разлог због ког неки људи имају мали број пријатеља је тај што не воле заиста људе или их не слушају. Они само гурају свој мали свет, гледајући одозго на оне који се не слажу с њима. Претпостављам да схватате да је то разлог што сам написао *The Revolution of Love* пре педесет година, уз своје остале књиге, и зашто још увек, и након шездесет година, промовишемо *Put Golgote*, од Роја Хесиона. Због тога је и Чарлс Свиндолова књига *The Grace Awakening* постала једна од најважнијих књига у многим од наших живота. Реч која недостаје многим данас је покајање, за коју верујем да укључује полукружно скретање и промену.

Верујем да ДВД-ови о трансформацији могу да изграде веру, али и потпуно небиблијска и нереална очекивања, такође.

То у ствари није никаква новина у размишљању. Теологија суверене Христове владавине на (садашњој) земљи иде до екстрема и верујем да је побијена. Историја показује да је веома тешко променити целе народе или чак целе градове. Мало место или село је лакша мета, али чак и ту ће зло бити присутно и често ће спољашња трансформација гурати људе у конформизам, номинално хришћанство и тоне лицемерја. Црквена историја је моја омиљена тема већ шездесет година и подржава оно што покушавам да кажем. Максимум утицаја соли и светла за мене је друга прича и ако то донесемо у своју теологију трансформације, заиста ће помоћи. Тенденција харизмата и еванђелиста да претерују је епидемија која штети Божијем делу. Наравно, моја теологија збркологије помаже ми да останем позитиван усред свега тога. Мисао или теорија да је Европа постала тако јака јер је била такозвано хришћанска пуна је рупа, али наравно, има и неке велике елементе истине. Ако желимо трансформацију, наша максимална пажња треба да буде на нашем сопственом животу, затим на свему што нас окружује, па на цркви. Након тога, Бог ће радити на много различитих начина, а ђаво ће бити дупло активнији.

Читао сам многе извештаје великих пробуђења која побуђују снове о трансформацији. Они, наравно, утичу на друштво, али често претерују и не дају потпуну слику. Наша тежња за једноставношћу усред комплексности води до само још веће конфузије.

Усред збрке коју видимо свуда унаоколо, чак и у црквама и хришћанским организацијама, како да наставимо даље и останемо охрабрани и позитивни? Наравно, постоје читаве књиге и проповеди које дају одговор на то, али по мени, то мора да укључује збркологију, што је другачији поглед на то како Бог делује усред свог народа. Мени, као хришћанском вођи, било је тешко да признам да сам имао погрешан поглед на Бога и начин на који Он делује у свом народу. А вама?

ПОГЛАВЉЕ 11

АКО НЕ ЖЕЛИШ ДА БУДЕШ ПОВРЕЂЕН, НЕМОЈ ДА ИГРАШ РАГБИ

Једном сам ручао са Полом Дандом (*Paul Dando*), пастором из Велса. Он води једну живу цркву у Нарберту (*Narberth*), где сам говорио много пута. Сећам се да сам једном био тамо са својим унуком Чарлијем (*Charlie*), који ми је помагао за столом са књигама. Он то никада раније није радио и био је изненађен тиме што не можемо да задржимо сав новац који су људи дали.

Пол је испричао следећу причу у малом ресторану у Литл Хавену (*Little Haven*). На једном састанку вођа неки од њих су били врло повређени због потешкоћа и људи у својим црквама. И управо пре него што је старији гост, говорник из Јужне Африке, требало да изнесе главну поруку, један од вођа је повео молитву и посебно се молио за оне који су повређени. Уводна реченица поруке овог искусног вође била је: „Ако не желиш да будеш повређен, немој да играш рагби.” Ох, каква истина.

Свуда по свету сам говорио људима, а посебно вођама, да ако не желимо да будемо повређени, онда смо на погрешној планети. Ова пала, бунтовна планета је таква каква је, и морамо да научимо да гурамо даље усред тога. Чак и у најздравијим црквама ће се, уз сву нашу људскост, десити грешке. Људи ће грешити и подбацивати, и људима ће бити потребна помоћ. Није нам ништа лакше када размишљамо о томе да сотона као ричући лав гледа кога може да прождере. „Будите трезни и пазите, јер супарник ваш, ђаво, као лав ричући ходи и тражи кога да прождере.” (1. Петрова 5,8)

Пуно ми је помогло, и надахнуло ме је, што сам видео многе људе и жене који су кроз сваку врсту повреде и потешкоће опраштали и настављали даље. У исто време, ако ћемо ми који смо у вођству живети стварност пребивања у Духу Светом, верујем да ћемо лично повредити само мали број људи. Често сам покушавао да сазнам да ли је нешто што сам рекао или урадио повредило некога, а онда нашао начин да се извиним и тражим опроштење. Треба да се запитамо колико често искрено кажемо: „Жао ми је, опрости ми”. Зар ово не би требало да буде основа нашег срца и речника?

Неспоразуми су основа живота на овој планети (заиста не могу да причам о другим планетама); видео сам хиљаде њих, великих и малих. Деструктивно трачање често произађе, не из неког јасног греха или зла, него из неке врсте нејасне комуникације или неспоразума. Цели свој брачни живот, Дрена и ја смо се борили на овом подручју. Најчешће је то неки мали проблем, али непријатељ покушава да га искористи да донесе забуну, повреду и бол. Морамо да научимо како да се томе супротставимо тако што ћемо боље да слушамо и више да се трудимо да разумемо особу која говори или ону о којој се говори.

Изазов да верујемо најбоље о некоме и световно начело да је особа невина док се не докаже другачије, веома је важан. Моје срце се слама када видим да људи бацају овај принцип кроз прозор и само настављају даље у својој сопственој снази.

Желим овде да изнесем своју молбу да учинимо молитву, молитвене састанке или концерте (или како их год зовете) средишњим делом нашег живота и службе. Једна од најважнијих ствари коју сам научио као млади хришћанин била је како да се молим и како да ми молитвени састанци буду приоритет, што сам успевао читав живот, Његовом милошћу. Постоје стотине књига о молитви и не желим да понављам оно што су други рекли, али желим да подсетим своје читаоце на то колико ће недостатак молитве отворити врата многим препрекама, проблемима и повредама. Било би врло охрабрујуће знати да

људи читају моја два поглавља у вези с овим, у *Капима из чесме која цури* и да то стављају у праксу.

Ово ме води до тога да кажем нешто о најважнијем аспекту нашег хода с Богом, о изазову да не држимо у себи бол или увреду или било шта друго против некога. Због Његове милости, ја никада нисам отишао на починак с било чим против некога, а људи су ме повредили и разочарали стотине пута. По мени то није опција. Морамо да опростимо и штавише да се потрудимо да заборавимо. Стихови о томе како треба да волимо наше непријатеље показују још више како је погрешно и чак апсурдно да држимо нешто против некога. Жеља за било којим обликом освете нема места код ученика живог Бога који љуби. То не значи да ће увек постојати велико заједништво у заједничком раду. То је често сложенији корак који није увек могућ. Како сазревамо у својој вери, а што је мени било тешко, учимо како да идемо даље с нерешеном сложености односа. Како ће двоје ићи заједно ако се не сложе? То је другачији ниво од основне љубави, поштовања и опроштења. Морамо често да се подсећамо на то да постоји само једно Тело. Да, ми сви чинимо Тело Христово.

Како уопште мислимо да ћемо евангелизирати свет и основати цркве међу свим народима без присутности сваке врсте проблема и искушења које ум може да замисли, укључујући и то да ће неки чак изгубити живот ради Христа? Мученици које смо имали у свом покрету имали су велики утицај на већину нас и помогли нам да поређамо своје приоритете на **ЊЕГОВУ СЛАВУ**. Подстакао бих људе да прочитају књигу Гарија Витерала (*Gary Witherall*) *Total Abandon* (*Tyndale House, 2005.*), написану након што је његова жена страдала у Либану због вере. Уз то, молим вас да пробате да прочитате Кендалову (*R. T. Kendall*) књигу *Total Forgiveness* (*Hodder & Stoughton, 2010.*). Сигурно, служење у Божијој великој глобалној војсци биће теже од рагбија. Сетите се 2. Тимотеју 2,3, где каже: „Ти дакле трпи зло као добар војник Исуса Христа”. У ствари, кад сте већ ту, прочитајте цело поглавље.

ПОГЛАВЉЕ 12

ЗАНОВЕТАЛА, ГУЊАЛА, ЗАУСТАВЉАЧИ И НЕГАТИВЦИ

Ух, да ли ово поглавље говори о вама? Надам се да не – то је заиста опасан пут и превише их иде њиме. Мислим да сам имао неке од ових особина као млад хришћанин, и чак касније као муж, отац и хришћански вођа. Све у свему, изгледа да сам у многим стварима био врло оптимистичан, али сам такође имао и јаку црту негативности. Постајало је још сложеније како је изгледало да Бог користи неке од мојих негативних изјава, посебно о стању цркве и чак просечног хришћанина.

Сећам се да смо једном морали да научимо на тежак начин да је радикално учеништво без радикалне МИЛОСТИ често слепа улица која повређује и збуњује, а ипак је Бог учинио велике ствари усред нашег екстремизма, слабости и промашаја. Касних педесетих година двадесетог века, као и у шездесетима, били смо на ауто-путу радикалног учеништва и почели смо да практикујемо оно што је Дејвид Плат написао у својој књизи *Radical*.

Сећам се добро, били смо у Пакистану убрзо након што смо започели рад тамо, пре око четрдесет година. Отворила су се врата за кључни састанак у катедрали у главном граду. Долазиле су кључне црквене вође, укључујући бискупа цркве у Пакистану. Ја сам био главни говорник и сећам се да ме је кључни вођа ОМ-а замолио да будем пажљив у вези с оним што ћу рећи док будем проповедао. Претпостављам да је знао да често кажем нешто увредљиво или чак глупо кад проповедам! Мислим да сам му рекао да ћу дати све од себе. Онда ме је

неко други замолио да се прикладно обучем. Одела и кравате су тада биле велика ствар у пакистанској цркви, а и дан данас је тако. Никад нисам био познат по добром облачењу, али, ох, следећег дана сам био тамо у оделу и с краватом. Мислим да сам изгледао као неки погребник. То се дешавало у време када сам био одлучио да будем мање негативно настројен, чак и у мрачним тешким ситуацијама. Бог је био одлучио да дозволи кризу како би променио мој живот, јер је, док сам говорио, голуб пролетео изнад моје главе и испустио свој терет на рукав мог одела. Каква срамота пред бискупом и свим тим људима, од којих ме многи слушају први пут! Али Бог је чинио нове ствари у мени и само сам рекао: „Слава Господу да овде слонове не лете.” Наравно, уследио је громогласан смех.

Да, можда сте у лошој ситуацији али зашто да не захвалите Господу и славите Га? Сигуран сам да може да буде много горе. То не значи да би требало да устима славите Господа када вас неко ставља у болне, тешке ситуације. Тада треба да се сетите стиха: „Радујте се с радоснима, и плачите с плачнима” (Римљанима 12,15). У исто време можемо да се радујемо у својим срцима, знајући да Бог може страшну ситуацију да изведе у нешто предивно. Читам књигу од Хане Мајли (*Hanna Miley*, дивни бивши радник ОМ-а) о њеном животу као детета које је дошло у Енглеску познатим возовима који су довели децу из Немачке пре Холокауста. Књига се зове *A Garland from Ashes (Outskirts, 2013.)* и то је прича о помирењу с онима који су одузели живот њених родитеља и многих других у концентрационим логорима у Немачкој, током тог ужасног рата. Постоје многе друге сличне књиге којима бисмо требали дозволити да Бог преко њих мења наше животе.

Зашто постоји толико јаким верујућих људи (и ја сам један од њих) тако брзих на критику, често пре него што имају одређене чињенице? Зашто тако много хришћана гунђа о тако много ствари, посебно на своје владе? Шта да радимо с Филипљанима 4,4-7?

Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се. Кротост ваша да буде позната свим људима. Господ је близу. Не брините се низашта него у свему молитвом и мољењем са захваљивањем да се јављају Богу искања ваша. И мир Божји, који превазилази сваки ум, да сачува срца ваша и мисли ваше у Господу Исусу.

Бог не жели да будемо зановетала, гунђала, негативци, незахвални људи. Молим вас, станите на тренутак и дозволите да Дух Свети учини нешто ново у вашем срцу и животу. Говорио сам већ о овоме у 2. поглављу: „Апарати за гашење пожара, књиге и Приче Соломунове”, али желим овде да поново изнесем како је веома заморно бити у суштини особа с негативним ставом или можда чак љутита особа. Било ми је тешко као младом вернику да увидим да имам црту непријатељства. Једном сам у свом говору видео да то излази из мене и одмах сам се покајао. То би се посебно испољило кад бих возио. Боље ми је ишло кад бих се возио возом.

Где год да данас живите, имаћете око себе људе који се жале или гунђају све време. А шта то у ствари постиже? По мени, то је сасвим другачије од конструктивне критике. Читао сам књигу *The Tough Minded Optimist (Touchstone, 2003)* од др Нормана Винсента Пилеа (*Dr. Norman Vincent Peale*), као и друге сличне њој, што ми је помогло да променим свој начин размишљања. Да ли проводите пуно времена с оваквим особама? Засигурно, на крају ћете постати попут њих, то је заразно! Људи који увек виде тамну страну често су у ствари веома горди, они који ‘све знају’, а опет, често је та гордост везана с несигурношћу, што све чини још опаснијом комбинацијом. Неки дан сам откуцао листу ствари о којима хришћани највише гунђају, или на које се жале:

Ух, музика је прегласна.

Ух, користе погрешан превод Библије.

Ух, како могу тако да се обуку за цркву?

Ух, пастор проповеда предуго.

Ух, питам се зашто се његова жена облачи тако луксузно и како ли располаже својим временом?

Ух, Весна је тако дебела, а Сандра превише прича.

Ух, Драган стално заборавља да стави дезодоранс.

Ух, да ли сте приметили нови скупи ауто који пастор сада вози?

Ух, видео/ла сам једног од старешина у пабу неки дан.

Ух, мајко мила, они користе црно вино за вечеру Господњу.

Ух, видео/ла сам пасторовог сина да пије пиво.

Сећам се да, кад сам био млад, да би се хришћани узнемирили када би жена носила руж за усне, или када би мушкарац имао дугу косу. Листа се може протезати даље. Када размишљамо и понашамо се на овај начин, какву то има вечну вредност? Зар не разумемо важност коју имају наша нарав и став? Да поновим, подстакао бих људе да читају књигу Чарлса Свиндола, *The Grace Awakening*, која је сада преведена на многе језике. Сада читам нову књигу о милости, која се зове *Pharisectomy: How to Joyfully Remove Your Inner Pharisee and Other Religiously Transmitted Diseases (Influence Resources, 2012.)*, од Питера Хаса (*Peter Haas*), и можете замислити о чему се ради. Треба да се сетимо да Бог није само заинтересован за оно што радимо и говоримо, него и за оно што мислимо. Став је битан део нашег хода са Исусом.

У скоро свакој ситуацији, и у сваком човеку, постоје позитивне и добре ствари, и требало би да се усредсредимо на то, више него на оне које су негативне. Треба такође да запамтимо стихове: „Не судите да вам се не суди; јер каквим судом судите, онаквим ће вам судити; и каквом мером мерите, онаквом ће вам се мерити” (Мат. 7,1-2).

Такође, шта је с овим великим правилом: „Све дакле што хоћете да чине вама људи, чините и ви њима” (Мат. 7,12). Да, знам да се враћамо на поруку у мојој књизи *The Revolution of Love* и надам се да ћете је пригрлити свим својим срцем и делима. Библија је снажно истиче. Како је можемо пропустити? Читајте 1. Солуњанима 5,17 и учите да се „радујете свагда”.

Када се ради о позитивном ставу, тешко је побити Филипљане 4,8:

А даље, браћо моја, шта је год истинито, шта је год поштено, шта је год праведно, шта је год пречисто, шта је год прељубазно, шта је год славно, и још ако има која добродетел, и ако има која похвала, то мислите.

Један пријатељ из света образовања објаснио је шта је то „зауостављач”, и то је за мене била нова реч. То је особа која мисли да је све у реду, посебно у подручју њеног посла и учења и онда зауоставља („блокира”) сваки труд да се нешто промени. Ако желимо да растемо и будемо људи какви Бог жели да будемо, онда морамо да наставимо да учимо и да се мењамо.

Гунђање и критиковање нечије жене или мужа тако често води разрушеном односу. Ја сам, Божијом милошћу, ретко критиковао своју жену у јавности, и не баш много насамо, али сам морао да се покајем за индиректне изјаве и понекад хумор који је могао да посеје погрешну мисао о мојој жени у онима који то чују или прочитају. Сећам се да сам једном док сам излагао поруку изразио велико поштовање према својој жени у више од пар реченица, а онда сам и за то био критикован! Да ли сте приметили да је живот понекад пун непобедивих ситуација? Ух, моја црта негативности је управо опет искочила. Ох, нека се Господ смиљује свима нама.

ПОГЛАВЉЕ 13

НАВЕШЋИВАЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА, ДРУШТВЕНА БРИГА И ДЕЛОВАЊЕ

Да ли може највећа промена у нечијем животу и теологији да дође након шездесете? Да, а десила се мени, као и покрету чијем сам утемељењу помогао, *Operation Mobillisation*. Написао сам само једно поглавље о томе у *Капима из чесме која цури*, а прошло је скоро дванаест година откако се десила та велика промена.

Треба да се вратимо на Цона Стота, Билија Грејема и светски конгрес о евангелизацији 1974. године у Лозани (*Lausanne*), у Швајцарској, где се срело пар хиљада хришћанских вођа који заступају свет. Држао сам кратки семинар о теми „евангелизације литературом” и мислим да сам пропустио једну од кључних порука. Повела се велика дебата о томе како навешћивање Јеванђеља и брига о друштву иду заједно и на крају је познати документ из Лозане (*Lausanne Document*) прогласио да морају да се преклапају. Изашли су многи чланци и књиге за и против те одлуке, али је овај конгрес, заједно с књигама и покретима многих других, променио ток историје. Имајте на уму да су неке цркве и мисионари већ иступили у спајању ова два аспекта службе. Ух, погледајте генерала Бута (*Booth*) и Војску спаса. Наравно, постоје неке лекције које треба да се науче и из тога, и није све тако позитивно.

Годинама пре тога, започела је рад организација *Operation Mercy*, под вођством Бerti Еленквист (*Bertil Engqvist*), главним вођом ОМ-а у Шведској. Сећам се да сам дао зелено светло за ово, посебно с надом да ће већина средстава доћи из Шведске.

Авганистан је био од самог почетка једна од кључних нација у нашој визији, и та врста службе је била једини начин који је тамо функционисао, као и међу избеглицама преко границе у Пакистану, где је Гордон Магни (*Gordon Magney*, оснивач нашег рада тамо, а сада сахрањен у Кабулу) наставио да ради са својом супругом Грејс (*Grace*). Они су имали запањујућу службу у бризи за све врсте физичких потреба и труду да пренесу Јеванђеље у исто време. Задатак који није нимало лак.

Џозеф Дсуза (*Joseph D'Souza*), који је био вођа рада у Индији био је један од оних који су направили велики искорак у целом покрету како би донели ову велику промену. *The Good Shepherd slum* рад у клиникама и школама био је од историјског значаја у нашем покрету и сад постоји преко 110 много већих школа широм земље, посебно за далитску децу која су тако често лишена одговарајућег образовања. Како сам споменуо раније, преко 250 милиона становника Индије сматра се недодирљивим. Данас се често називају Далитима. Многи верују да је то један облик ропства. Ми не причамо о људима из ниже касте (којих има ститине милиона више), него о изгнаницима. Наша брига за ове људе је помогла да се промени ток наше историје. То не би требало да се дешава у ономе што називамо светска највећа демократија, али је тако и на Божији тајанствен начин деловања у једном од светских најсложенијих ситуација, стотине хиљада ових људи долазе Исусу.

Написао сам чланак који бих волео да поделим овде:

Шта ће рећи наши унуци?

Две или три генерације након што је укинута ропство, унуци оних који су веровали, практиковали или били укључени у исто, питале су се како су могли да буду тако слепи и глупи (изаберите сами речи за то). Док сам ходао, у сврху своје уобичајене физичке вежбе, слушао сам књигу Филипа Јенција, *Зашто је милост тако чудесна*, посебно део о сегрегацији. Ми се сада

питамо како је та генерација могла да буде тако слепа, расистичка (чак и они који су се изјашњавали као хришћани) и често испуњена мржњом. Нама то изгледа нестварно. Нова генерација у Јужној Африци се чуди ономе што су им родитељи веровали и практиковали (слава Богу за сваки изузетак), као и чинили у оним данима знаним као Апартхејд. Када су гледали филмове или читали у историји, било им је тешко да у то поверују, а често су се и срамили тога. Наравно, постојао је остатак који је бранио ропство и сегрегацију, и још увек постоји. У ствари, у неким деловима Европе тај облик екстремизма и расизма је васкрсао. Неонацистички покрет је прилично жив, посебно у Америци. Ево мог великог питања свима који ово читају: Које ставове данас имамо, а који су тако погрешни, да ће се будуће генерације чудити нашој слепоћи, предрасудама, лењости и глупости? Ух, сада је прст уперен према мени. Ја верујем да је „НЕДОДИРЉИВОСТ” та која је створила групу људи који живе један облик ропства и Апартхејд, уз хиперсегрегацију. Како се то наставља, то утиче на свакодневни живот преко 200 милиона људи, углавном у Индији, али и у другим народима.

Како ви стојите с тим? Шта ви и ја радимо у вези с тим? Читао сам чланке и пратио вести, и могу по сећању да набројим стотине познатих и истакнутих људи из сваког аспекта друштва (где се ви уклапате?), а тешко да неко од њих чини ишта у вези са овим глобалним узроком патње и неправде! Хајде да их питамо шта ће њихова деца и унуци да кажу о њима у будућности. Хајде да сви испитамо своја срца.

Ја сам живео у Индији и нисам то увиђао, али хвала Богу за оне који су ми помогли да се пробудим, тако да је један од главних циљева мог живота да видим да се то промени.

Следећи корак за неке од вас може да буде да прочитате књигу Џозефа Дсузе: *Dalit Freedom: Now and Forever (Dalit Freedom Network, 2005.)*. Ми смо вољни да је пошаљемо као поклон свима који ми пошаљу своју имејл адресу. Моја је george.verwer@om.org. Молимо вас, пошаљите нам своју адресу, када будете затражили књигу.

Ученик који и даље учи о правди и милости и слуга живога Бога,
Џорџ Вервер

1998., на нашој годишњој главној конференцији вођа, у Јужној Африци, објавио сам да верујем да ћу за пет година иступити из међународног вођства ОМ-а. То се десило у лето 2003. и Питер Мејден, кога је покрет изабрао (прилично дуг процес с понеким квргама), преузео је вођство на следећих десет година. Сада је на том месту Лоренс Тонг (*Lawrence Tong*), који је стациониран у Сингапуру, одакле је и сам.

Како сам био на путу одласка из вођства, неки су мислили: ВЕРВЕР, ГОСПОДИН НАВЕШЋИВАЊА ЈЕВАНЂЕЉА, НИКАД СЕ НЕЋЕ ПРОМЕНИТИ. Налетели су на изненађење свог живота кад ме је Бог покренуо да прихватим ову теологију службе. Видео сам је јасно у Библији и у историји. То је променило начин мог размишљања, говорења и живота. Посебно је променило начин на који сам користио своје време и новац. Стотину пута сам проповедао поруке сличне поглављу о томе у *Капима из чесме која цури*.

У својој служби посебних пројеката, за коју су Питер Мејден и вође ОМ-а осетиле да треба да је задржим и водим као део организације, почели смо да се укључујемо у више пројеката који су били повезани са свим стварима од бриге за друштво широм света, преко кризе са сидом, до проблема глобалног загађења воде и сваке могуће борбе која је ишла уз

сиромаштво. Схватио сам, како сам настављао тим путем бриге за људска права, да ово мора да укључи и права нерођених. Повезани са Патриком Диксоном (*Patrick Dixon*), избацили смо пар стотина хиљада примерака његове књиге *AIDS Action (Bookprint Creative, 2010.)* на многим језицима. Заједно са Рендијем Алкорном, такође смо започели да претрпавамо тржиште десетинама хиљада књиге *Why Pro-Life?: Caring for the Unborn and Their Mothers (Hendrickson, 2012.)* на многим језицима. На неким од њих, то је била прва хришћанска књига о тој теми која се икад штампала. Бог је отворио врата да изнесе ову поруку, чак и на телевизији и радију, широм света, а преко моје веб странице www.georgeveerweg.com и других сајтова, та порука је отишла нашироко.

Не постоји довољно простора у овој књизи да се иде у детаље о изазовима и променама са којима смо се сви у покрету суочили када се ово дешавало. То није био лаган брак, али наравно, брак то никада није. Неки су осећали да је основна евангелизација гурнута са стране и да пројекти друштвеног деловања и помоћи потпуно доминирају покретом.

Уследиле су дебате и писали су се чланци. Изгледало је да читав рад постаје много сложенији и збрканији. Изгледало је да је притисак да се подигне подршка за све врсте потреба и криза прејак. Кад гледам уназад, обезбеђивање средстава за тако велику службу, као одговор на молитву, стално ме запањује. Нисам сигуран да било ко зна колико је годишњи буџет сада већи у поређењу с оним што неки зову „старијим временима“. Неколико пута се удвостручио. Осећам да још увек имамо добру равнотежу у било којој врсти евангелизације. То још увек укључује досезање милиона Јеванђељем, које је још увек у самој сржи покрета, а засигурно и у мом срцу. Књиге и аудио визуелни медији који излазе из ОМ-а то јасно показују. На пример, у случају моје сопствене службе и посебних пројеката, говорим о свим тим стварима, али пошто

су моја средства релативно мала, у поређењу са ОМ-овим свеукупним примањима, осећам да би већина тога требало да буде искоришћена за делове службе који су повезани с евангелизацијом и оснивањем цркава.

Посебно сам охрабрен бродском службом и тиме да је досезање људи Јеванђељем још увек главни приоритет, где се посебно користи литература. У ствари је преко 40 милиона њих било на платформи а још десетине милиона је досегнуто на копну и преко црквене службе.

Шта ме је покренуло у овом смеру? Прво је то било дубоко проучавање Писма, и Старог и Новог завета. Увидео сам да сам увек веровао у то до неке мере, али сам осећао да би друге групе, као што су *Tearfund*, *World Relief* и *World Vision* требало да преузму ту страну службе. Божији људи као што су Џон Стот, у чијој фотељи седим овде у његовој посебној колиби у *Hooksesu*, где се повлачио, као и други сличног размишљања, имали су велики утицај. Чак и неки с којима се нисам слагао проузроковали су да истражим своје срце и будем спреман за радикалну промену.

Да, ОМ је постао сложенији и неки којима то није одговарало су нас напустили, али су се подигли неки други, посебно младе генерације, да наставе рад. Нешто што посебно охрабрује у покрету је војска млађих вођа (из скоро стотину националности), које је Бог подигао да наставе визију и посао.

Наши животи, Дренин, мој и нашег малобројног особља, такође су постали сложенији. Изгледа да имамо мање времена да радимо ствари које смо радили раније, као на пример, да гледамо филм у авиону. Ја имам сопствени екран на свом рачунару, са стотине имејлова, и томе дајем приоритет. Открили смо читаве низове различитих мина и препрека како идемо овим путем, али на крају, ми смо у Божијим рукама, као што смо увек и били. Видели смо запањујуће одговоре на молитве и захваљујући неким добрим књигама знамо више о томе како да се носимо

са онима на које нам није одговорено. Пит Грејг (*Pete Greig*), оснивач 24-7 молитвеног покрета, написао је књигу под називом *God on Mute* (*Regal*, 2007.); њена почетна страна ме је заиста охрабрила, као и *Disappointment with God* (*Zondervan*, 2009.), од Филипа Јенција, и *When Heaven is Silent* од Рона Дана (*Ron Dun*) *Кад небо заћути* (*Paternoster*, 1994.).

ПОГЛАВЉЕ 14

ТЕРЕТ И ВИЗИЈА КОЈИ СЕ НИКАДА НЕ МЕЊАЈУ

Још пре него што сам се обратио, волео сам Библију. Али кад сам примио Јеванђеље по Јовану послато поштом, у лето 1953., заједно с поруком Билија Грејема, 3. марта 1955., смер мог живота се потпуно променио.

Пре тога сам похађао библијски клуб у *Ramsey High School* пар пута, што може да буде разлог зашто ми је био послат примерак Јеванђеља по Јовану заједно са следећим писмом...

Камп „Реч живота” (Word of Life Camp)
Шрун Лејк, Њујорк (Schroon Lake, New York)
15. јули, 1953.

Драги члане Библијског клуба:

Лето је већ увелико почело, и надам се да заиста у њему уживаш. Било да радиш или се одмараш, претпостављам да имаш мало више слободног времена. Као председник Библијског клуба, одувек сам желео да сваки његов члан прочита барем један део Библије. Током школске године, превише смо заузети наставом, али сада кад имаш мало више времена, хтео бих да те позovem да прочиташ део Божије речи који је приложен: Јеванђеље по Јовану.

Постоји неколико разлога које ћу укратко навести зашто бих волео да то прочиташ. Пре свега сама Библија нам каже: „Прегледајте писма” (Јован 5,39). Ово је једна од Божијих заповести коју треба да поштујемо. Осим тога, у Библији има много интересантних прича о чудима и узбудљивим доживљајима и све су истините, како стоји у Јовану 17,17: „Реч је Твоја истина.” Надаље, Библија је одувек била извор уживања и благослова многима, укључујући и мене. Само у овој Књизи можемо да нађемо Божија упутства за нас и наш живот.

Време проведено у читању ове кратке библијске књиге, биће ти од неизмерне користи и надахнућа. У том кратком делу налази се већина основних библијских истина и начин на који може да се нађе истинита радост, мир и успех.

Ово лето ће бити вредно утрошеног времена само онолико колико током њега урадиш. Читање овог кратког дела Божије речи биће веома вредно утрошеног времена, и ја се молим да ти то постане извор радости и благослова. Ако имаш неко питање или проблем у чему бих ја могао да ти помогнем, молим те да ми јавиш. Бићу пресрећан да ти помогнем.

Нека те Бог благослови на Његовом путу.

Искрено твој,

Данијел, (Дени) Клап (Daniel (Dannie) Clapp)

Чак пре него што сам примио ово писмо, придружио сам се лиги *Pocket Testament* и носио сам Нови завет у џепу. Видео

сам једну од њихових презентација о њиховом проповедању Јеванђеља и расподелу Јеванђеља о Јовану. Тако је семе чежње да свако на свету има Реч Божију било посејано у моје срце.

Већина људи зна да сам укључен у многе аспекте Божијег рада и такође зна колико поштујем све организације и цркве које су део Његове велике свеопште војске. Оно што вам сада говорим долази из мог срца с многим мислима из службе која је трајала цео живот.

На свом последњем путовању у Индију, како сам испитивао многе људе, урадио сам домаћи задатак и схватио да упркос свим врстама одличних служби, укључујући и масовне евангелизације, радио, ТВ, приказивање филмова, литературу, итд., још увек постоје стотине милиона КОЈИ НИКАД НИСУ ЧУЛИ ИЛИ ПРОЧИТАЛИ ЈЕВАНЂЕЉЕ (укључујући и то да нису никад видели еванђеоски филм). Такође, многе групе су се окренуле холистичкој служби, као што је случај са школама које имамо међу Далитима, што укључује велику количину времена и новца. Велика евангелизација и започињање цркава ишло је једно с другим и захваљујемо Господу за резултате.

Далити могу ускоро да постану најдосегнутија мега група у Индији, али у ствари, са становништвом од 250 милиона, колики смо проценат њих досегнули са бар нечим што спада у поруку, знајући да многи од њих не знају да читају? Речено нам је да тамо негде постоји око 300 милиона других одбачених каста (*Other Backward Castes* – ОВС), можда више, и питам се колико много њих још није имало ниједну шансу да чује или да зна за спасоносну Христову милост? Ово долази од некога ко верује да једна шанса да се чује за Исуса није довољна.

Постоји преко 170 милиона муслимана у Индији. Можда су, ако гледамо оптимистично, многи милиони посетили приказивање неког евангелизацијског филма, добили Нови завет или Јеванђеље, или су чули или гледали еванђеоски радио или ТВ програм. Шта ако их је било чак 70 милиона? То нам

оставља још 100 милиона! Схватате ли моју поенту? Нисам упућен у садашње стање у Кини, али ако узмемо у обзир сав раст популације тамо, нико не би довео у питање да стотине милиона такође никад није чуло Радосну вест.

Скоро сам приметио да се предузимају велики кораци напред, да се Библија или њени делови преведу на сваки језик. Неки од тих језика припадају веома малом броју људи; добро – верујем у то. Дивно је читати да су многи додатни милиони долара дати или се обавезује да ће се дати за то. Много ми је теже да разумем како постоји стотине милиона (неки би рекли милијарди) свуда око нас на чије језике смо већ преводили (Нови завет, трактате, ДВД-ове, књижице, ЦД-ове, итд.), а ипак још увек им ништа од тога нисмо дали. МЕНИ ТО НЕМА СМИСЛА. Можда неко од вас ко чита ово може да ми помогне да то схватим?

Тврдња једне групе или црквене мреже да ћемо ускоро довести још једну милијарду људи Исусу је, како верујем, варљива, али како поједини делови света имају велики раст цркве, ко зна? Мислим да је истина да ћемо имати само мали утицај на стотине милиона који имају више отпора према Јеванђељу, или живе далеко од подручја на којима су људи отворенији. На пример, да ли ће обраћени Далити досегнути Брахаме?

Моја молба је да се више молимо за досезање ових стотине милиона недосегнутих поруком спасења. Да ли бисте се молили за средства за ову врсту службе? Финансијски пробој ће нам омогућити да дамо више еванђеоских алата хиљадама радника који их траже. У идеалним условима новац не би требало да буде у средишту пажње, али с обзиром да је неопходан, а у мојој служби је то често, онда нека га некако нађемо! Неће једна организација или црква учинити да се то оствари, него велики расадник (покрет који се већ одвија) у ком ће људи чак усред других служби желети да досегну милионе око њих. Потребно је да уложимо сав напор да поучимо сваког верника

у свакој новој цркви да треба да иду и досежу све изгубљене око себе – то би био огроман корак напред.

Ја ћу поклонити више времена овоме у својој служби и ако ико од вас зна икога, игде, коме срце гори за ову врсту ствари, волео бих да разговарам с њим лично. Захвалан сам што сте ово прочитали и желео бих да чујем ваше мишљење.

Пре пар година сам одлучио да направим листу оних служби које су досегнуле Јеванђељем бар 100 милиона људи. Ја то зовем „Клуб сто милиона”. Могу да вам пошаљем тај списак ако желите – он садржи око педесет организација и служби. Наравно, многи људи у одређеним народима и језичким групама су чули и прочитали Јеванђеље много пута. Неки имају гомилу њих, као и трактата или књижица, које су примили. Али стотине милиона још увек нема ништа.

Имамо много тога због чега бисмо се радовали, али такође имамо и много посла.

ПОГЛАВЉЕ 15

КУДА ДАЉЕ?

Овде сам у предивној кући драгих пријатеља близу једног од мојих омиљених градова, Белфаста, у Северној Ирској. Био сам овде око стотину пута, укључујући посете другим деловима Ирске, и предивно је видети све што Бог ради усред онога за шта верујем да је био један од највећих и најстрашнијих нереда у целој Европи.

Све ове године сам слушао критику да цркве не раде ништа поводом тога. Како је лако окривити цркву! Ако је она тако лоша, зашто је онда живи Бог користио овде и спашавао толико људи усред свега? То је једно од првих места у свету које ми је дало широм отворена врата да говорим на једном од њихових највећих и скоро најважнијих мисијских догађаја. Оно је постало најактивнији део Велике Британије, не само због ОМ-а, него и десетине других мисијских група. Како би Бог икад могао да користи некога, чак и цркву, ко, на пример, има такве предрасуде против католичке популације? Та тужна подела у земљи постоји до дан данас и видим да је то велика борба... али живи Бог изгледа да се носи с тим. Бог свемогући може да буде ожалошћен људима и да их благослови у исто време. Да, то је оно што ја зовем збркологија.

Ово је моје последње поглавље и моје срце и ум су пуни онога што желим да кажем. Желим да се само мало дотакнем неких будућих питања о којима вас молим да размислите. Можда се питате зашто у овој књизи нисам писао више

о мисијама, а посебно недосегнутим народима, али нисам желео да понављам оно о чему сам говорио у својим осталим књигама. Надограђујем оно што сам написао у тим књигама, надајући се да ће то и даље бити релевантно онима који их нису прочитали. Преко десет година је доступна службена историја ОМ-а, под називом *Spiritual Revolution*, од Јана Рандала (*Ian Randall*), која изражава много тога што ја верујем, као и како је Бог деловао у мом животу и у ОМ-у. Подстакао бих људе да пажљиво прочитају ту књигу, јер из ње веома много можемо да научимо о томе како Бог користи све врсте људи на тако много запањујућих начина. Постоји и приличан број књига о бродској служби, укључујући јединствене књиге, као што је *Псалми с мора (Psalms from the Sea, Amazon, 2012.)*, од Деби Мероф (*Debbie Meroff*).

Желим да вас на крају замолим да размислите о томе да постанете пуновремени мисионар. Неко не воли реч мисионар, па можемо да кажемо и „пуновремени Христов амбасадор народима”. То је одлука коју смо Дрена и ја направили чак и пре него што смо се упознали, а сад можемо да погледамо уназад на педесет и пет година рада и службе заједно. Чак у својим седамдесетим, Дрена је пуновремени мисионар који у позадини ради много сати сваки дан. Прошли смо кроз многе промене, али не верујемо у пензију у нашем служењу КРАЉУ. Ја већ имам план како могу да останем у кревету са својим *BlackBerry* телефоном и лаптопом, и наставим с већим делом свог посла.

Како је тужно што је тако много цркава одбацило Дела 13 и више не шаљу пуновремене мисионаре из својих редова. То укључује добре цркве које ја веома ценим. Врло сам свестан неких негативних прича о мисионарима које круже (а неке од њих су истините) које проузрокују да чак и добро знане хришћанске вође развију своје погрешне замисли. Једна од најсрцепарајућих књига, коју је написао човек кога волим, а који је био употребљен од Бога, моли нас да престанемо

да шаљемо мисионаре, посебно америчке, у друге културе. Вероватно никад није требало да Дрена и ја идемо у Индију? Да ли људи имају икакву замисао о томе колико је МИЛИОНА и милиона дошло Христу и колико их још долази Њему јер смо послали мисионаре? Нека од ових места више немају потребу за толиким бројем, али постоје други народи, најмање четрдесет њих, којима су очајнички потребни пуновремени мисионари који ће научити и њихов језик. Такође верујем у оне који имају неко стално запослење, али како примећујем, посао им је врло често веома захтеван (посебно ако још имају породицу), да остаје веома мало времена за ширење Јеванђеља и оснивање цркве. Радујемо се сваком изузетку.

ОМ се сматра једном од главних организација које су изродиле мисионаре на кратко одређено време, али то није била моја првобитна намера. Од првог дана, ми тражимо ДОЖИВОТНЕ раднике.

Видели смо одмах у Мексику, и много више у Европи, како Бог предивно користи мисионаре који су дошли на кратко време, што је постало глобални феномен који је довео стотине хиљада у Царство. Да, било је много грешака успут и заиста, веома збркано.

У свему овоме смо научили да је врло често теже наћи финансије него људе. Видели смо велике одговоре на молитву за средства и ОМ се сматрао делом покрета *Faith Mission Movement*, који су започели, а да то нису ни знали, људи као што су Хадсон Тејлор, Чарлс Штад (*C. T. Studd*) и многи други. Џорџ Милер (*George Mueller*), који никада није ни од кога тражио новац, покренуо је читав свој рад, углавном међу сирочићима, вером и молитвом. Он се такође сматра једним од утемељивача Братског покрета (једног од највећих и најзбрканијих покрета у историји), који је, чак за време његовог живота, постао врло збркан након што је он из њега изашао са још једним утемељивачем, Џоном Нелсоном Дарбијем (*J. N. Darby*).

Моје лично истраживање показује да је Џорџ Милер био у ствари, према култури његовог времена, изврстан прикупљач средстава, и ја сам одлучио да следим његов пример. Молитва и проналажење новца за ОМ и друге службе био је најзубудљивији и највише мотивишући део мог живота. Могао бих да напишем књигу о томе, али се још увек молим да дођу још боље ствари. Нови завет јасно показује да нам је уз молитву потребан највиши ниво комуникације, отворености, искрености и интегритета. Већ смо споменули неке књиге на ову тему, али последња која ми је помогла зове се *Gospel Patrons (Reclaimed Publishing, 2014.)*, од Џона Ринехара (*John Rinehart*). Он говори о свом увиду у то како су пословни људи који имају дар и способност да зараде новац, веома често главни део онога што Бог ради кроз друге помазане и даровите људе.

Ако порука о мистерији, милости, збркологији (и благодати) не изађе из ове књиге, онда нисам успео. Неки од вас који ово читате још увек нису примили Божији дар спасења веровањем да је Господ Исус умро за ваше грехе. ВИ треба то да урадите сад.

Постоје други који су искусили наново рођење и милост, али нису опростили себи. То доноси сталну несређеност и сложеност у њихове животе и службу. Засигурно смо видели да Бог не само да делује у збрканим ситуацијама које Га у исто време и растужују, него да може да делује и у збрканим људима. **ОН ЖЕЛИ ДА ВАС УПОТРЕБИ**, без обзира колико сте борби и промашаја имали у свом животу. Можда због греха и глупости шепате, али главна ствар је да још увек ходате. Можда Он жели чак да одете у неки други део земље, где никад нисте очекивали да ћете отићи. Да ли бисте се бар молили за то?

Неки други који ово читају нису заиста опростили другима, посебно онима који су их повредили, разочарали или чак издали. Можда су им опростили у глави, али не у практичној стварности. То може да буде непрестана борба, али тај корак мора да се предузме.

Ако вам је Бог говорио кроз ово што сам поделио с вама, волео бих да размислите о неким другим практичним корацима који ће вам спустити ову поруку из главе у срце и до стопала:

1. Донесите одлуку да будете позитивнији и оптимистичнији и да почнете то да примењујете тако што ћете испричати неке од предивних ствари које Бог ради у вашем месту и у целом свету.
2. Укључите се у најмање једну молитвену групу која се фокусира на народе и мање досегнуте људе. Надам се да сте укључени у молитвену групу своје локалне цркве, али и да можете да се придружите барем још једној. Ох, можда бисте ви могли да оснујете једну?!
3. Укључите се у расподелу књига и ДВД-ова (или делите адресе веб страница) које су вам помогле и такође поделите делове Писма и хришћанске ДВД-ове онима које познајете или које сретнете, а који не познају Господа.
4. Идите на кратак мисијски пут ОДМАХ. Покушајте да дате првенство служби у којој ћете говорити о својој вери и бити међу људима. Покушајте да радите међу сиромашнима и живите у ситуацији у којој ћете морати да растегнете средства.
5. Потрудите се да упознате људе у својој близини који су из других култура. Почните да учите најмање један страни језик. Ако сте већ учили језике (ја сам био почео да учим шпански још у средњој школи), онда одлучите да наставите, док не будете говорили течно. Што је скорije могуће, крећите се међу онима којима је то матерњи језик. Свесно изаберите пут који се чини тежим.

6. Научите да користите своје време продуктивније и практикујте то. Мање гледања а више деловања требало би да буде ваш мото. Чувајте се замке телевизије, игрица и бескрајних наклапања. Наравно, постоји место за све те ствари и још многе друге (да, чак и оне забавне), али то би требало да одузме само мали део вашег времена. Наравно, да то време треба да се прошири ако имате децу или унуке. Такође, с пријатељима који нису верници, треба да избегавамо да се понашамо неуротично, екстремистички или напето. Сетимо се Павлових речи у 1. Коринћанима 9,22: „Слабима био сам као слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да какогод спасем некога.”
7. Размислите о томе да одете у библијску школу. То чак може да буде дописна или ванредна школа. Ми смо више од педесет три године повезани с мисијом *Capernwray Fellowship*, који имају краткотрајне библијске школе у различитим деловима света. На један или други начин, потребно вам је више времена у речи Божијој. Ја посебно наговарам људе да памте библијске стихове, што је помогло промени мог живота, чак и пре него што сам се обратио. Да, да бих постао *Boy Scout God and Country Award*, морао сам да запамтим делове Писма. То поглавље је било из Посланице Римљанима 8. Ух, следећег дана сам видео фотографију на којој примам ту награду.
8. Одлучите да будете захвалнији сваки дан и практикујте то. Да ли вам је ико дао нешто у последње време? Можда књигу, шољу чаја или вас повезао на станицу? Да ли сте им захвалили? Ја имам пријатеља за кога се чини да превише захваљује људима. Мислим да би он могао да буде једини такав? Ја сам поделио многе књиге. Већина људи ми никада није захвалила, осим, наравно, кад бих им лично

дао књигу у руке, и онда је ту оно аутоматски „хвала”, али кад бих накнадно добио неку поруку захвалности, или чак кратку реченицу, то би било изненађење. Захваљујем Исусу што ми је Он опростио оно време у ком нисам био захвалан или нисам како треба, с љубављу, захваљивао људима.

9. Радити више, спавати добро, јести здраву храну и умерено вежбати. То је била моја дугогодишња пракса и заиста је препоручујем. Један од мени најснажнијих стихова Новог завета је 1. Коринћанима 9,24-27:

Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добије дар? Тако трчите да добијете. Сваки пак који се бори од свега се уздржава: они дакле да добију распадљив венац, а ми нераспадљив. Ја дакле тако трчим, не као на непоуздано; тако се борим, не као онај који бије ветар; него морим тело своје и трудим да како сам другима проповедајући избачен не будем.

10. Одлучите да будете у контакту са што више људи, укључујући у то и молитву, када је могуће. Користите разноврсне методе, али не заборавите да је најбоље са неким попити кафу или чај, један на један. Можда је још боље да идете заједно међу људе и покажете им љубав, служите им и досегнете их. Ја волим имејлове и Фејсбук, али моја норма телефонирања је опала и схватио сам да постоји нешто веома посебно у томе да чујемо нечији глас. Ух, слава Богу за Скајп и друге сличне начине комуницирања. То мора да буде помешано са опростењем, јер људи могу да вас изневере или можете да осетите неку одбаченост у свему томе. Велика грешка је не преузети иницијативу. Ја сам у контакту с многим људима којима је потребан

новац, и имам посебан фонд за особе попут њих (зову се *Посебни пројекти*), али погодите зашто веома много њих не добије тај новац? ОНИ НИКАДА не траже. Иначе, постоје одличне књиге о томе како прикупити средства и мени су биле благослов, посебно *Funding the Family Business (Stewardship, 2006.)*, од Мајлса Вилсона (*Myles Wilson*), и *Friend Raising (YWAM, 2012.)*, од Бети Бернет (*Betty Barnett*).

11. Покушајте да нађете неког ментора или особу којој ћете бити одговорни, чак и ако то буде деловало несавршено или нередовно. Ако сте у браку, потрудите се да издвојите довољно времена за вашу супругу и породицу. Не очекујте да ће то бити лако. Читав свој живот, Дрена и ја смо имали разне борбе, нарочито око тога да се више молимо заједно. И не заборавите, ако имате озбиљне борбе са пожудом или порнографијом, ВИ морате да потражите помоћ.

Ако сте прочитали моју књигу, волео бих да добијем имејл од вас, да ме обавестите о томе шта је Бог радио у вашем животу. Такође ће ми помоћи да знам да ли сте прочитали још неку од мојих књига: *The Revolution of Love, Literature Evangelism, Hunger for Reality* (изворно: *Come! Live! Die!*), *No Turning Back (Paternoster, 2008.)* и *Капи из чесме која цури*. Тешко је веровати да је цела расподела ишла у преко 1.000.000 примерака, на око педесет језика. Слава Господу.

Довршетак ове књиге био ми је дуги маратон, али видим траку на циљу испред себе и захвалан сам за сву ПОМОЋ одозго, дуж целог пута. Захвалан сам и за предивне Божије људе који су утицали на мој живот ових седамдесет и седам година и сагињем се пред Господом у захвалности и слављењу.

ПРЕПОРУЧЕНЕ КЪБИГЕ

Alexander Strauch, *If You Bite and Devour One Another* (Lewis and Roth, 2011.)

Alexander Strauch, *Leading with Love* (Lewis and Roth, 2006.)

Andrew Murray, *Humility* (CreateSpace, 2012.)

Betty Barnett, *Friend Raising* (YWAM, 2012.)

Billy Graham, *Freedom From The Seven Deadly Sins* (Zondervan, 1963.)

Billy Graham, *Peace with God* (Thomas Nelson, 2000.)

Billy Graham, *The Secret of Happiness* (Thomas Nelson, 2002.)

Brennan Manning, *The Ragamuffin Gospel* (Multnomah, 2005.)

Charles Swindoll, *The Grace Awakening* (Thomas Nelson, 2006.)

Chris Wright (ed.), *John Stott: A Portrait by His Friends* (IVP, 2011.)

Chua Wee Hian, *Learning to Lead* (Authentic India, 2010.)

David Platt, *Radical* (Random House, 2010.)

Debbie Meroff, *Psalms from the Sea* (Amazon, 2012.)

- Elaine Rhoton, *The Doulos Story* (BookRix, 2014.)
- Elaine Rhoton, *The Logos Story* (Paternoster, 1992.)
- Elisabeth Elliot, *Through Gates of Splendour* (Authentic Media, 2005.)
- Gary Witherall, *Total Abandon* (Tyndale House, 2005.)
- Gordon MacDonald, *Ordering Your Private World* (Thomas Nelson, 2012.)
- Gordon MacDonald, *Rebuilding Your Broken World* (Thomas Nelson, 2004.)
- Hanna Zack Miley, *A Garland from Ashes* (Outskirts, 2013.)
- Hoise Birks, *A New Man* (H B Publishing, 2012.)
- Ian Randall, *Spiritual Revolution* (Authentic Media, 2008.)
- J. David Lundy, *Servant Leadership for Slow Learners* (Paternoster, 2002.)
- J. Oswald Sanders, *Spiritual Leadership* (Moody, 2007.)
- John Rinehart, *Gospel Patrons* (Reclaimed Publishing, 2014.)
- John Stott, *Basic Christianity* (IVP, 2012.)
- Joseph D'Souza, *Dalit Freedom: Now and Forever* (Dalit Freedom Network, 2005.)

Myles Wilson, *Funding the Family Business* (Stewardship, 2006.)

Noah (film), directed by Darren Aronofsky (2014.)

Norman Vincent Peale, *The Tough Minded Optimist* (Touchstone, 2003.)

Oswald Smith, *The Passion for Souls* (Welch, 1986.)

Patrick Dixon, *AIDS Action* (Bookprint Creative, 2010.)

Peter Greig, *God on Mute* (Regal, 2007.)

Peter Haas, *Pharisectomy: How to Joyfully Remove Your Inner Pharisee and Other Religiously Transmitted Diseases* (Influence Resources, 2012.)

Philip Yancey, *Disappointment with God* (Zondervan, 2009.)

Philip Yancey, *What's So Amazing About Grace?* (Zondervan, 2002.)

Quo Vadis (film), directed by Mervyn LeRoy (1951.)

R.T. Kendall, *Holy Fire* (Charisma House, 2014.)

R.T. Kendall, *Total Forgiveness* (Hodder & Stoughton, 2010.)

Randy Alcorn, *The Grace and Truth Paradox* (Multnomah, 2003.)

Randy Alcorn, *Why Pro-Life?: Caring for the Unborn and Their Mothers* (Hendrickson, 2012.)

Rodney Hui and George Simpson, *Logos HOPE* (BookRix, 2014.)

Ron Dunn, *When Heaven is Silent* (Paternoster, 1994.)

Roy Hession, *The Calvary Road* (CLC, 1980.)

Theodore Epp, *Love is the Answer* (Back to the Bible, 1960.)

Tom Hovestol, *Extreme Righteousness* (Moody, 1997.)

Viv Thomas, *Second Choice* (Paternoster, 2000.)

William MacDonald, *True Discipleship* (Gospel Folio, 2003.)

ДРУГЕ КЊИГЕ ЏОРџА ВЕРВЕРА

По реду предлога за књиге:

Hunger for Reality (Authentic Lifestyle, 1996.) – изворно
насловљено: *Come! Live! Die!*

Drops from a Leaking Tap (Authentic Media, 2011.)

Out of the Comfort Zone (Bethany House, 2000.)

Grace Awakened Leadership – брошура која садржи поглавља
Grace и *Leadership* из књиге *Out of the Comfort Zone*
(Bethany House, 2000.)

The Revolution of Love (Authentic Media, 2008.)

Book by Book: Proverbs DVD (Biblical Frameworks, 2015.)

Book by Book: Proverbs Study Guide, од Paula Blackham
(Biblical Frameworks, 2015.)

George – for real DVD (CWR, 2015.)

Literature Evangelism (Authentic Lifestyle, поновљено издање
2003.) – Џорџова прва књига.

No Turning Back (Paternoster, 2008.)

George – for real (ДВД) – Џорџ у свакодневном животу

Крените са Џорџом Вервером на његова путовања у Индију, Мексико, Хонг Конг, Велику Британију и његов родни град Њу Џерзи, и откријте да Божија милост нема граница. Овај документарцац једног неприметног посматрача ухватио је сву енергију, ентузијазам, визију и хуманост живота и мисије једног човека. Џорџова прича, као оснивача ОМ-а, инспирише, изазива и храбри оне који се питају да ли Бог може да их употреби за своју славу.

ДВД – око 55 минута
EAN: 5027957-001602

САДРЖАЈ

Посвета	5
Захвале	6
Предговор	7
Увод	10
Збркологија	13
Апарати за гашење пожара, књиге и Приче Соломунове	20
Јединство усред различитости	29
Парадокс, сложеност, мистерија и збркологија	33
Црква, мисија и Холивуд	42
Да ли морамо да будемо тако догматични?	47
Романса, брак, новац и много милости	51
Грешке коштају	62
Вође које Бог користи	70
Обожавање, ход и задивљеност	75
Ако не желиш да будеш повређен, немој да играш рагби	81
Зановетала, гунђала, зауостављачи и негативци	84

Навешћивање Јеванђеља, друштвена брига и деловање	89
Терет и визија који се никада не мењају.	96
Куда даље?	101
Препоручене књиге	109
Друге књиге Џорџа вервера	113